EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 93, 15 Mart '94

Kirli savaşın kirli oyununu bozalım

Yerel seçimlere boykot!

Önümüzdeki genel yerel seçimler gerek düzen gerekse devrim cephesi açısından özel bir pratik öneme sahiptir. 15 Ocak tarihli *Ekim*'in *Yerel Seçimler Yaklaşırken* başlıklı başyazısında, bu özel politik önemin ne olduğu, nereden kaynaklandığı sorunu üzerinde durulmuştu.

Bu yerel seçimler, düzenin meşruluk krizinin had safhaya vardığı bir döneme denk geliyordu. Ve seçim, Kürdistan başta olmak üzere, düzenin meşruluk erozyonunu çıplak bir biçimde ortaya çıkaran bir siyasal olaya dönüşebilirdi.

Kürdistan başta olmak üzere dedik. Çünkü devrimci Kürt ulusal kurtuluş hareketinin ikili iktidarı zorlayan gelişme düzeyi, nesnel olarak Kürdistan sınırları içindeki yerel seçimlere bir referandum niteliği kazandırıyordu. Nitekim ulusal devrimci hareket de bu sürece bilinçli bir ifade kazandırma çabası içindeydi. Seçimleri, sömürgeci sermaye egemenliğinin Kürdistan'daki iflasının bir göstergesi haline dönüştürmek ve seçimlerde elde edilecek mevzileri ulusal meclise geçişin bir propagandası haline getirmek amaçlanıyordu. Devrimci Kürt ulusal hareketinin seçimlere ilişkin taktik çizgisi bu ikili tutumda ifadesini buluyordu. Kürdistan'da yapılacak seçimler, bu nedenle, düzen açısından da son derece kritik bir öneme sahipti.

Özetle seçimler düzenin Kürdistan'daki siyasi egemenliğini tümüyle tartışmalı hale getiren sonuçları ortaya çıkarabilirdi.

Öte yandan, yerel seçimlerin bu açıdan taşıdığı önem yalnızca Kürdistan'la da sınırlı değildi. Düzen, işçi-emekçi yoğunluklu metropollerde de, kitleleri peşinden sürükleyen seçeneklerin mevcut olmaması anlamında, ciddi bir tükenişle karşı karşıyaydı. Öyle ki, yerel seçimler gelinen yerde muhtemelen bu partilerin tümünün birer azınlık partisi haline dönüştüğünü gösterecekti. Bu nedenle düzen partilerinin kitle desteğini çoğaltmak için çeşitli yollar denendi. Bu önce şovenizm cereyanıyla sağlanmaya çalışıldı. Daha sonra ise, yapay bir biçimde gündeme getirilen "irtica tehlikesi" kitlelerin ehven-i şeri desteklemesi için yoğun bir biçimde kullanıldı.

Düzenin sıkışmışlığı ve krizi elbette Kürt sorunuyla sınırlı değildir. Ama şurası apaçık ortadadır ki, Kürdistan'da bu "tehlike" çok daha büyük ve somuttur. Herşeyden önce buradaki kitlesel muhalefet tartışmasız bir politik içeriğe sahiptir. Bu muhalefeti yönlendiren devrimci bir siyasal önderlik sözkonusudur. Mücadele düzenin bu coğrafyadaki siyasal otoritesini tehdit eder bir boyuta ulaşmıştır. Dahası var. Düzenin metropollerdeki tükenişini hızlandıran en önemli faktörlerden birisi de bir kez daha Kürt ulusal mücadelesinin varlığıdır. Dolayısıyla düzenin Kürdistan'da kendi siyasal iflasının tescili anlamına gelecek bir sonuçla yüzyüze kalması, yalnızca onun Kürdistan'daki siyasal varlığını tartışmalı kılmayacak aynı zamanda metropollerdeki sınıf mücadelesi üzerinden de dolaysız bir hızlandırıcı olumlu etki yaratacaktı.

Sömürgeci burjuva düzen de önümüzdeki yerel seçimlere bu gözle baktı. Hazırlıklarını bu temelde yaptı. Bu hazırlığın temelinde ise sözkonusu başyazıda belirttiğimiz gibi şiddet ve hile vardı.

* * *

O günden bugüne geçen iki aylık süreçte düzenin şiddet ve hile politikasının sayısız örneklerini yaşadık. DEP adaylarının tutuklanması, propaganda imkanlarının ve seçim çalışmalarının fiilen imkansız hale getirilmesi, DEP merkez, il ve ilçe binalarının bombalanması, DEP'in fiili baskılar nedeniyle pek çok seçim çevresinde aday dahi gösterememesi, halka

hangi partiye oy vereceği yönünde yapılan baskı ve tehditler, toplu göçe zorlamalar vb. Bunlar şiddet politikasının yalnızca bazı örnekleridir.

Düzen bu süreçte yalnızca fiili baskı uygulamakla yetinmedi. Bu fiili baskıları meşrulaştıracak ve seçim hilelerinin yapılmasına imkan sağlayacak "yasal" değişiklikler de gerçekleştirdi. Seçim yasasında yapılan değişikliklerle seçimlerin burjuva anlamda dahi meşruluğu ortadan kaldırıldı. Evrensel burjuva seçim ilkeleri bile ayaklar altına alındı. Özel tim, asker, polis ve korucuların silahlı biçimde sandık başlarında beklemelerine imkan sağlandı. Böylece seçimde fiilen "açık oy gizli sayım" yöntemi devreye sokuldu. Bir çok seçmen seçmen kütüklerine kaydedilmedi. Hileli seçim için her türlü ortam hazırlandı.

Bu bir seçim değil, bayağı bir özel savaş oyunudur. Ölüm, tehdit ve tutuklamalar altında ve her türlü hilenin işe karıştırılmasına müsait bir ortamda yapılacak bu seçimlerin, bir seçim değil de sonucu önceden belli bir kirli savaş oyunu olduğu apaçıktır.

Düzenin böylesi bir seçim mizansenine başvurmasının temel nedeni, Kürdistan'daki siyasal otoritenin erimişliğini gözlerden saklayabilmektir. Bizzat bu olayın kendisi göstermektedir ki, sermaye düzeni Kürdistan'da devrimci ulusal hareketle bu burjuva platformda dahi boy ölçüşmeye yanaşmayacak denli tükenmiştir. Bu nedenle de seçimleri bu tükenmişliği gizleyen, dahası Kürt ulusal hareketinin gücünü perdeleyen bir hileli oyuna dönüştürmek istemektedir.

Açık ki düzen, görüntüde dahi serbest seçim olmaktan çıkarılmış bu tür bir seçim düzenbazlığıyla, sonucu önden belli bu oyunla, kendine yapay bir meşruiyet sağlamak çabasındadır. Bu oyunun sonuçları ile devrimci Kürt ulusal hareketini güçsüz, kendini ise güçlü göstererek, yeni saldırı ve terör politikaları için uygun bir ortam yaratmaya çalışmaktadır.

Seçimler ve Siyasal Çalışma başlıklı başyazıda kendi tutumumuzu açıklarken, seçim sürecinin gelebileceği bu noktayı da gözeterek şu özel kaydı koymuştuk:

"(Komünistler) *Kurum olarak parlamentonun yığınlar açısından siyasal önemini koruduğu, yığın hareketinin bu kurumları dağıtacak güce ulaşmadığı dönemlerde seçimlere katılırlar. Aksi halde boykot taktiğini gündeme getirirler...*

"Ne var ki bunu mutlaklaştırmak yanlış olur. Örneğin, Türk burjuvazisi bugün yerel seçimlerde üstünlük sağlamanın bir yolu olarak dozu artan bir şiddet ile her türlü hileyi içiçe kullanmak eğilimindedir. Bu öyle bir noktaya varabilir ki, bu durumda seçimler her türlü meşruiyetini yitirir ve seçimlere katılmak burjuvazinin kaba bir oyununa dönüşebilir. Böyle bir durumda komünistler ve devrimciler seçimleri boykot yoluna da gidebilirler."

Gelinen nokta burasıdır. Şiddet ve hile politikasının aldığı düzey, seçimleri görüntüde dahi "serbest seçim" olmaktan çıkarmış, sonucu baştan belli bir mizansene dönüştürmüştür. Düzen en sıradan burjuva seçim normlarını dahi ayaklar altına almıştır.

27 Mart yerel seçimlerinin burjuva anlamda dahi hiçbir meşruluğu yoktur. Bu seçimler düzenin kendine yapay bir meşruiyet sağlamaya çalıştığı bir özel savaş oyunu haline gelmiştir.

O halde;

"İşçiler ve emekçiler bu oyuna alet olmamalıdırlar. Bu seçimlerin Kürt halkına karşı yeni bir saldırı olanağına dönüştürülmesine seyirci kalmamalıdırlar. Bunun için sandığa gitmeyi reddetmeli, seçimleri boykot etmeli, seçim oyunu yerine mücadele yolunu tutmalıdırlar. Sermaye seçimlerin hemen ardından yeni bir ekonomik istikrar paketini uygulamaya hazırlanıyor. Bu, işçiler ve emekçiler için açlık, yoksulluk ve işsizlikte daha felaketli yeni bir dönemin başlaması demektir. Bu, buna itiraz edenlere süngü, cop ve kurşun demektir. Yeni yasaklar, devlet terörü, işkence ve cinayet demektir. İşçiler ve emekçiler 24 Ocak ve 12 Eylül'ün kendileri için hangi sonuçları yarattığını hatırlamalı, bu kez aynı şeye izin vermemelidirler. Bu mümkündür. Bunun yolu birleşmek ve mücadele yolunu seçmektir. ***Genel Grev-Genel Direniş şiarını hayata geçirmektir.*** *" (EKİM Bildirisi.)*

Komünistlerin çağrısı budur.

Eğer devrimciler de bu oyunun basit bir figüranı haline dönüşmek ve düzenin meşruiyet arayışına sol destekçiler olmak istemiyorlarsa, seçimleri boykot çağrısını yaygınlaştırarak düzenin seçim oyununu boşa çıkartmalıdırlar.

EKİM

Darbe tartışmalarının anlamı ve

Milli mutabakat darbesi

Tescilli ve tecrübeli sermaye uşağı Demirel, geçen günlerde "darbe" imalı bir açıklama yaptı. Bu açıklamanın yarattığı tartışma daha henüz başlamıştı ki, hemen ardından bu tartışmayı daha da alevlendiren benzer bir açıklama daha yapıldı. Bu açıklamanın sahibi ise düzen solunun yeni lideri Başbakan Yardımcısı M. Karayalçın'dı. Karayalçın, yaptığı konuşmada "birilerinin darbe hevesinde" olduklarından sözetmiş, bu darbe heveslilerinin kim olduğu yönündeki sorulara ise "keşke açıklayabilsem" yanıtını vermişti.

Sermaye düzeninin en üst mevkilerinden ve peşpeşe yapılan bu iki açıklama darbe tartışmalarının birdenbire temel gündem maddesi haline gelmesine yolaçtı. Gerçi sermaye düzeninin bu iki uşağı, yaptıkları açıklamaların "maksatı aşan yorumlara tabi tutulduğunu" belirterek hemen döngeri ettiler. Ama istedikleri de oldu. Açıklamaları amacına ulaştı. Böylece hem gelecek saldırı politikasının psikolojik ortamı oluşturulmaya başlandı ve hem de kitlelerin burjuva partilere olan ilgisi kısmen de olsa canlandırıldı.

Bu olayları ise "bölücülük ve irtica tehlikesi"ne yönelik yoğun bir kampanya izledi. Bu süreçte kitlelere uzun uzadıya bu tehlikelerin an meselesi haline geldiği anlatıldı.

Darbe tartışmaları niçin gündemde?

Darbe tehdidinin gündemin baş sırasına yerleşmesinin tek ya da en önemli amacı, kitlelerin ehven-i şer anlamda düzen partilerine yönelmesini sağlamak değildi kuşkusuz. Ne de darbe tartışmalarının "bölücülük" ve "irtica" tehdidi ile doğrudan bir ilgisi vardı. Eski bir MİT ajanının, Mahir Kaynak'ın sözleriyle, bunlar bir neden değildi, yalnızca yaratılmaya çalışılan bahanelerdi.

Darbe tartışmalarının arkasındaki gerekçe olarak sunulan Kürt hareketi ve RP'nin yükselişi ne yeni olaylardı, ne de yakın zamanda "tehlike"yi çok daha somut hale getirecek bir sıçrama yapmışlardı. Kaldı ki düzen Kürdistan'da her türlü şiddet yöntemini engelsiz olarak uygulayabiliyordu. Bu nedenle bir darbenin düzen açısından Kürdistan'daki kirli savaşı kolaylaştırması sözkonusu olamazdı. Bunlar gerçek nedeni saklamaya yarayan gerekçelerdi gerçekten de.

Darbe tartışmalarının yoğunlaşmasının temel nedeni her alanda zaten tıkanmış bulunan sistemin, bugün çöküşü zorlayan bir ekonomik krizle yüzyüze kalmasıydı. Nitekim darbe tartışmaları tarihe şimdiden "kara çarşamba" olarak geçen dolar krizinin patlak vermesiyle gündeme girdi ve giderek yoğunlaştı.

Uzun süredir yapay büyüme oranlarının arkasında gizlenmeye çalışılıp sürekli ertelenen ekonomik çöküntü tehlikesi nihayet kapıyı çalmıştı. Görünürde olaylar Moddy's ve Standart and Poors adlı değerlendirme kuruluşlarının Türkiye'nin kredi notunu düşürmesiyle başladı. Bunu borsadan dövize hücum izledi. Ardından ise devalüasyon geldi.

Krizin ardındaki temel neden kapitalist ekonominin kaynak kriziydi. Türk burjuvazisi bir dönem, özellikle de Avrupa'daki durgunluktan ötürü, nispeten kolay olarak dış kredi sağlayabildi. Bu dış krediyle pompalanan ithalat ve tüketim ile yüksek büyüme oranları yakaladı. Ne var ki yüksek faizli ve kısa süreli borçlanmayla sağlanan yapay yüksek büyüme işlemleri, yalnızca alt alta biriken çöküş dinamiklerini gölgeleyebildi. Ama önleyemedi de.

Nitekim sözkonusu uluslararası kuruluşların Türkiye'nin kredi notunu düşürmesinin tek bir anlamı vardı. Artık eskisi kadar kolay biçimde dış borç ile kaynak sağlanamayacaktı.

Evet, yine ekonomik kriz derinleşmiş ve çöküşü zorlayan bir boyuta ulaşmıştı. Yine tekelci burjuvazi yoğun bir sermaye-kaynak kıtlığıyla yüzyüzeydi. Yine iç ve dış borçlar bataklığına tümüyle saplanılmıştı. Ve yine "ülke" yönetilemez bir haldeydi. Tüm bu etkenlerin bir araya geldiği yerde, darbe tartışmalarının ortalığı kaplaması ise hiç şaşırtıcı değildi.

Ve bütün bu gelişmelerin ardından ortalığı sermaye temsilcilerinin "istikrar tedbirlerini uygulamak artık ertelenemez" yollu nidaları kaplamaya başladı. TÜSİAD yeni bir 24 Ocak kararları çağrısı yaptı. TİSK bu gidişle toplusözleşmelerin imzalanmasının imkansız hale geleceği yönünde tehditler savurmaya başladı. TOBB artık sabrın tükenmeye başladığından dem vurdu. ABD eski büyükelçisi CIA uzmanı Marton Abramawitz'in "Türkiye'ye devletten güçlü hükümet gerekli" sözleriyle perde tamamlandı.

Bütün bunlar, uluslararası sermayenin ve tekelci burjuvazinin yeni bir "acı reçete"yi dayattıklarını

göstermektedir. Ve tabiki bu saldırı politikasını uygulayabilecek "güçlü bir yönetim " arayışında olduklarını da...

Sermayenin yeni toplu saldırısı kesin, fakat hangi biçimde?

Düzenin iktisadi ve siyasi açmazlarının böyle bir "güçlü yönetimi", demek oluyor ki daha azgın bir terör rejimini zorunlu kıldığı açık. Fakat aynı şey bu saldırının hangi biçimler altında gündeme getirileceği sorusu için söylenemez.

Kuşkusuz asıl önemli olan yönelimin ana eğilimi konusunda açıklığa kavuşmaktır. Bu ana eğilimin alabileceği biçimler konusu ise hem daha talidir, hem de bugünden kestirilmesi çok daha zordur. Zira tam da böylesi kriz dönemlerinde dengeler çok hızlı ve beklenmedik değişikliklere de gebedir.

Ne var ki yine de saldırının alabileceği biçimler hakkında belli öngörülerde bulunmak önemlidir. Çünkü bu öngörüler bize, sınıf ve emekçi kitleleri saldırıya karşı en tam biçimde hazırlama imkanı sağlarlar. Daha hazırlıksız olunan saldırı biçimlerine yönelik hazırlığı kolaylaştırırlar.

Biz burada özellikle "Milli Mutabakat Hükümeti" üzerinde duracağız. Bu yalnızca ya da temel olarak bunun düzen saldırısının en güçlü biçimi olmasından gelmiyor. Aynı zamanda, öyle gözüküyor ki, "Milli Mutabakat Hükümeti" kitlelerin de en hazırlıksız olduğu saldırı biçimidir.

Geçen sayımızın başyazısında, "Milli Mutabakat Hükümeti" olasılığının en yakın ve güçlü saldırı biçimi olacağını vurgulamıştık. Bu yargımız, bugünkü koşullarda açık askeri biçimler almış bir darbenin ulusal ve uluslararası dengeler açısından çok daha riskli olmasına dayanıyordu. Mevcut seçeneklerin hiçbirinin önemli bir başarı şansı gözükmese de, mevcut koşullarda, "Milli Mutabakat Hükümeti" biçimini almış bir saldırı rejiminin düzen açısından daha ehven-i şer olduğu söylenebilir.

Böylesi bir saldırı rejiminde "asker" ortada açık bir biçimde görünmeyecek, tümüyle bir görüntüye dönüşmüş olsa da parlamento varlığını koruyacaktır. Bu tür "darbe"lerin ise gerek iç ve özellikle de dış dengeler açısından daha "kullanışlı" oldukları açık. Peru'daki Fujimori deneyimi, Cezayir'deki gerçekleşenler, böylesi "darbe"lerin burjuvaziye daha geniş manevra alanları sağladığını da ortaya koymaktadır. Ayrıca bugün ordunun yıpranmışlığı ve ordu eliyle yapılan darbelerin teşhir olmuşluk düzeyi gözetildiğinde, burjuvazinin "Milli Mutabakat Hükümeti" türü bir darbeden yana tercihte bulunma ihtimali daha da fazlalaşmaktadır. Bugün işçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçiler, bir "askeri darbe"nin kendilerine ne getireceğinin aşağı yukarı farkındadırlar. 24 Ocak ile 12 Eylül'ün kopmaz bütünlüğü kitlelerin bilincinde taze anıdır. Dolayısıyla böyle bir gelişmenin ağırlıkla karşısındadırlar. Türk-İş'in hain bürokratlarının "Darbe gelirse genel grev yaparız" doğrultusunda açıklama yapmak zorunda kalmaları bunun açık bir göstergesidir. Ama "askeri darbe" karşısında genel grev tehditleri savuran bu hainler, "Vatanın bölünmez bütünlüğü ve ülkenin krizden kurtulması için gereken fedakarlığa hazır olduklarını" da belirtmekten geri durmamaktadırlar. Sorunların hükümet-işçi ve işveren diyaloğu içinde ve "karşılıklı fedakarlık" sayesinde çözülebileceğini ifade etmektedirler. Bu karşılıklı fedakarlık sözünün ise büyük ölçüde tek taraflı bir fedakarlığı anlattığı açıktır.

Örneğin son Türk-İş-Çiller görüşmesi "önce vatan, sonra sorunlar" mutabakatı çerçevesinde geçmiştir. Türk-İş sorunları sermaye kuruluşları ile karşılıklı fedakarlık zemininde çözmeye hazır olduklarını açıklamaktadır. Bu doğrultuda bir "işbirliği ekibi" oluşturmuş bulunmaktadır.

Öyle anlaşılmaktadır ki tüm düzen partilerinden işveren kuruluşlarına, oradan sözde işçi örgütlerine kadar pek çok kesim, böylesi bir Milli Mutabakat cephesine sıcak bakmaktadırlar. "Milli Mutabakat" çerçevesinde bu zor dönemi "ortak fedakarlıklarla" aşmak gerektiği konusunda hemfikirdirler. Her cepheden bunun psikolojik ortamını oluşturma gayretindedirler. Üstelik böylesi bir Milli Mutabakat cephesi, kitlelerin karşısına "ya biz ya darbe" ikilemi ile çıkma şansına sahip olacaktır. Dahası böylece darbenin önünü kesen demokrasi kahramanları rolünü oynama imkanını da elde edeceklerdir. Böyle bir saldırı hükümetinin, "askeri darbe"ye karşı bir sübap görüntüsü altında kitlelere sunulması, "Milli Mutabakat Hükümeti" biçiminin kitlelerde bir yanılsama ve beklenti yaratma olasılığını da artıracaktır.

Komünistlerin görevi bu nedenle böyle bir seceneği de gözönünde bulundurmak, işçi-emekçi kitlelerini saldırının bu biçimi konusunda da hazırlıklı kılmaya çalışmaktır. Zira işçiler ve emekçilerde böyle bir saldırı konusunda henüz herhangi bir açıklığın ve hazırlığın varlığından sözetmek mümkün değildir. Düzenin saldırı politikasına ilişkin kitleleri hazırlama çabasında, bu tür saldırı biçimlerini de teşhir edip kitleleri hazırlıklı kılmak, tam da bu nedenle son derece büyük bir önem taşımaktadır.

"Laiklik" ve Atatürkçülük kampanyaları

Düzenin umutsuz çırpınışları

Sermaye düzeni, hem ekonomik hem siyasi alanda tarihinin en büyük bunalımlarından birisini yaşıyor. Kapitalist sistem büyük bir kriz içinde. Tüm burjuva ekonomistler ve sermaye çevreleri de bu konuda hemfikirler. 2-3 yıl sürecek "istikrar" tedbirleri istiyorlar. Bunun anlamı işçi ve emekçilere kapsamlı bir saldırı başlatılacağıdır. Şimdilik bu saldırı yerel seçimler sonrasına bırakıldı.

Kapitalist düzenin bunalımından en ağır şekilde nasibini alan işçi ve emekçilerin hoşnutsuzluğu ise had safhaya ulaşmış durumda. Düzene yönelik yoğun bir öfke var. İşçi ve emekçilerin burjuva partilerine de hemen hiç güvenleri yok. Yerel seçimlere az bir süre kalmasına rağmen, yapılan anketlerde burjuva partilerin hiçbirinin oy oranı % 20'yi geçmiyor. Kitleler hızla düzendışı bir yönelime giriyorlar.

Böyle bir ortamda sermaye düzeni gündemi değiştirmek, bilinçleri bulandırmak ve kitlelerin öfkelerini tekrar düzen kanallarına akıtmak için "laiklik" ve Atatürkçülük kampanyalarına hız verdi. Öyle ki, bu kampanyalar kitlelerin bilincine yönelik tam bir saldırıya dönüştü.

Önce RP "düşmanlığı" temelinde "laiklik" kampanyası başlatıldı. Kitlelere şeriat sopası gösterilerek "laik" düzene, yani sömürü düzenine sahip çıkmaları istendi. Günlerce sahte bir gündem etrafında kitleler tartışmaya itildi. Kitlelerin öfkeleri RP'ye ve şeriata, yani düzen kanallarına akıtılmaya çalışıldı.

RP kampanyasının gündemden düşmeye ve yakıcı sorunların tekrar gündeme gelmeye başladığı bir anda, bu kez düzenin imdadına Hasan Mezarcı yetişti. Bu şahsın geçmişte bir çok kereler sarfettiğinden farklı olmayan, ama o günlerde dikkate alınmayan, Atatürk'le ilgili sözleri bilinçli olarak büyütüldü. Sermaye iktidarı ve burjuva medya, bu sözleri gündemi değiştirmenin ve Kemalizmi körüklemenin olanağına dönüştürdüler. Tıpkı geçen yıl Uğur Mumcu olayında yapmaya çalıştıkları gibi. Bir kez daha gündem düzenin istediği tarzda değişti. Bu kez "laiklik" kampanyası Atatürkçülük kampanyasıyla birleştirildi. Hemen "Olağanüstü Atatürk Haftası" ilan edildi. Bir çok ilde Atatürk'e ve laik düzene bağlılık yürüyüşleri düzenlendi. İşçiler ve kamu emekçileri haklarını almak için yürüdüklerinde üzerlerine polis sürülerini salan ve onları acımasızca coplatan sermaye iktidarı, bu yürüyüşlere ise bizzat önayak oldu. İşçi sınıfına yapılan saldırılar karşısında kıllarını kıpırdatmayan sendika bürokratları birden "eylemci" kesildiler. Özellikle DİSK, sömürü düzenine bağlılığını göstermek için yürüyüş bile düzenledi. Anma törenleri dışında kimsenin uğramadığı Anıtkabir, kitlelerle doldurulmaya çalışıldı. Son olarak ise Taksim'de devlet mitingi yapıldı. Mitingte Hasan Mezarcı lanetlenirken, okun sivri ucu ise tamamen DEP milletvekillerine ve Kürt halkına yöneltildi. Böylece Atatürkçülük kampanyasının vatanın bütünlüğü kampanyasıyla devam ettirileceğinin işareti verildi.

Sermaye düzeni tüm bu kampanyaları ile iğrenç yüzünü, ikiyüzlülüğünü bir kez daha göstermiştir. 12 Eylül'den beri sistemli olarak dinci akımları, tarikatları teşvik eden bu devlettir. Ardarda imam hatip okulları açmış ve devletin en önemli kademelerine tarikatçıları yerleştirmiştir. Okullarda gerici eğitimi desteklemiş ve din dersini zorunlu eğitim olarak koymuştur. Kitleleri uyutmak için dini gericiliği sürekli kullanmıştır. Din her zaman onun elinde gerektiği zaman kullanacağı bir araçtır. RP ve şeriat düşmanlığı da sahtedir. Çünkü RP düzenin "yedek lastik"idir. Bu sebeple gerektiğinde onu da iktidara getirmemesi için bir sebep yoktur. Zaten sermaye düzeni bugün, RP'yi Kürdistan'da devlet partisi olarak kullanmaktadır.

Sermaye düzeninin bu kampanyalardaki tek amacı kitlelerin dikkatini esas sorunlardan uzaklaştırmak ve öfkelerini dini gericiliğe yöneltmektir. Yani düzen kanallarına... Böylece kansız bedenine kan bulmaya çalışmaktadır.

Kapitalist düzen bugün büyük bir kriz içinde kıvranıyor. Tüm uğraşı bu krizden çıkmak. Bunun için de her yolu deniyor. Fakat bir türlü istediği başarıyı da kazanamıyor. Umutsuzca çırpınıyor. Düzenlediği kampanyalar kitlelerin düzene olan öfkelerini dindirmemiştir. Bu kadar uğraşa rağmen burjuva partilerin oy oranları kımıldamıyor. Görünen o ki bu kampanyalardan tek karlı çıkan bayrak satıcıları olmuştur.

Devrim EGE

Bosna'ya asker:

Uşaklık ve gündem saptırma

Sermaye düzeni, tepetaklak olan ekonominin ve Kürt ulusal mücadelesi karşısında içine düştüğü siyasal çözümsüzlüğün kıskacında kıvranmaktadır. Burjuva hukuku ve demokrasisi çerçevesinde sorunlarına çözüm bulamayan düzenin bir kez daha tek seçeneği topyekün savaşı tırmandırmaktır.

Ancak baskı, zulüm ve devlet terörü pervasızlaştıkça emekçi kitlelerin arayışlarını ve tepkilerini düzen çerçevesinde tutmak gittikçe zorlaşmaktadır. Bugün düzen, kitleleri bir kez daha devlet partisine bağlamak sorunu ile yüzyüzedir. Oysa dün işçiye, emekçiye, kamu çalışanına verdiği sözlerin hiçbirini tutamamış olan sermaye düzeni, bugün herhangi bir vaadi bile yüreklice savunma gücü bulamıyor kendinde. Ekonomiyi ardarda sarsan gelişmeler, Kürdistan'da sürdürülen kirli savaşın kanlı çıkışsızlığı, seçimler döneminde DEP'e karşı sistematik olarak sürdürülen ve burjuva hukuk kurallarını dahi hiçe sayan alçakça saldırılar, perde arkasında ipleri elinde tutan generallerin günden güne daha çok hissedilen varlığı, adım adım terörize edilen toplumsal yaşam... Tüm bunlar faşist sermaye devletinin ayakta tutmaya çalıştığı imajına darbe üstüne darbe indiriyor. Bugün kitleler devlet partilerine güvensizdir. Burjuva düzene karşı büyük bir hoşnutsuzluk içerisindedir.

Sermaye düzeni kendisini dibe çeken bataklıktan kısa vadede kurtulamayacağını biliyor. Tam da böylesi kritik bir anda medya aracılığıyla yarattığı sahte gündemlerle kitlelerin ilgisini ve tepkisini başka yönde odaklaştırmaya çalışıyor. İç sorunlar büyüdükçe dikkatler dış politikaya çekiliyor. Son günlerde manşetlere kadar çıkan "5 bin Mehmetçik Bosna için hazır" haberleri de bu oyunun bir parçasıdır. ABD'ye uşaklıkta kusur etmeyerek Somali'ye birlik gönderen sermaye iktidarı, "Somali'de verdiği başarılı sınav"ı Bosna'da sürdürmek istiyor. Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşta boğazına kadar kana batmış olan burjuva iktidar, BM "barış" gücüne asker gönderebilmek için günlerdir Butros Gali şahsında BM'ye yaltaklanıyor. Mehmetçik'e yeşil ışık yakılması için adeta yalvarıyor.

Bosna'da yaşanan insanlık dramı etrafında iğrenç ve ikiyüzlü bir propaganda sürdüren Türk sermaye devleti, kapitalizmin eski Yugoslavya'ya getirdiği zulüm ve vahşeti kendine sahte insanlık propagandaları için sermaye edinmiş durumdadır. Emperyalist güçlerin çıkarları uğruna birbirine düşürülen ve kırdırtılan kardeş halklar üzerinde tezgahlanan oyunda rol almak için çırpınıyor.

ABD'ye ve BM'ye "Somali başarısı, Türk askerlerinin Müslümanların yanında yer alarak taraflı davranacağı endişesini ortadan kaldırdı" vb. gibi teminatlar vererek yalnızca ve yalnızca emperyalist güçlerin yanında, onların köpeği ve bekçisi olacağını ilan etmekten geri durmuyor.

DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve gözaltına alınmasından sonra Avrupa'nın yükselttiği tepkilere ve "siyasal çözüm" önerilerine saldıran Türk burjuvazisinin satılık kalemleri, BM'nin barış gücüne kabul edilmek için onların önünde eğilmekte bir tezad görmüyorlar. Kürdistan'da ve Türkiye'de bildiği tek dil kurşun kusmak olan, kundaktaki bebeği acımasızca öldüren, gencecik insanları sorgusuz sualsiz infaz eden, öldürmekten başka yetisi olmayan "Mehmetçik"in bugünlerde "Dur", "Ellerini kaldır" vb. gibi cümleleri bölge dillerinde öğrenmesi traji-komiktir.

Sermaye iktidarının Bosna olayı etrafında sürdürdüğü iğrenç insanlık demagojilerini manşetlerden indirmemesinin temel nedenlerinden biri gündemi değiştirmektir. Öte yandan ise çıkarlarına köpeklik etmekte kusur işlemediği ABD'nin önüne bir kemik atacağını umuyor. Ama nafile, Türk devleti bir kez daha avucunu yalayacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler faşist sermaye devletinin ikiyüzlü yalanlarına, timsah gözyaşlarına ve sahte insanlık propagandalarına prim vermemelidirler. Kapitalist dünya tarafından birbirine kırdırtılan halklara barış getirecek olan emperyalist çıkarların bekçisi "barış gücü" değil sosyalizm olacaktır.

DEP milletvekilleri gözaltında
Sömürgeci rejimin açmazı

Kürt özgürlük mücadelesinin ulaştığı düzey sömürgeci rejimi tam bir açmazla yüzyüze bırakmıştır. DEP'e yönelik saldırıların ve son olarak DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasının gerisinde onun bu açmazı ve çözümsüzlüğü vardır. Kürt ulusal direnişinin devrimci bir çizgide önemli bir yol katetmesi, sömürgeci devletin şiddet dışındaki plan ve politikalarını boşa çıkarmaktadır. Gelinen noktada daha da dizginsiz ve kör bir terör tek "seçenek" olarak kendisini dayatmaktadır.

Baskı, terör ve imha Türk burjuvazisinin 70 yıllık geleneksel politikasıdır. Bu politikada ordu her dönem çok önemli bir rol oynamıştır. Fakat gelinen noktada bu işi fiilen üstlenmekle kalmamış bir bütün olarak politik yaşama hükmetme noktasına gelmiştir. Artık Türkiye'de "parlamenter demokrasi" adına sergilenen son derece bayağı ve düzeysiz bir orta oyunudur. '92 yazındaki MGK toplantısıyla "örtülü darbe" gerçekleştiren Genelkurmay, "parlamenter demokrasi"nin göstermelik kurumlarına dokunmak ihtiyacı duymamıştır. Zira bu kurumlar artık "göstermelik" olma özelliklerini dahi yitirmişlerdir. Tüm politik kararlar MGK toplantılarında alınmakta ve dikte ettirilmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en kişiliksiz ve onursuz meclisi, Genelkurmay'ın DEP milletvekillerine ilişkin bir işaretiyle harekete geçmiştir. DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasında burjuva hukukun sözde kurallarını uygulamak gereği dahi duyulmamış, alınan karar daha Resmi Gazete'de yayınlanmadan, milletvekilleri meclis kapısında gözaltına alınmıştır. Bunlar ancak açık askeri faşist diktatörlük rejimlerinde karşılaşılabilecek manzaralardır. Nitekim Genelkurmay basını nasıl da böyle "hata"ların yapılabildiğinden yakınmaktadır.

DEP milletvekillerine yönelik bu saldırının bilinçli bir politikanın ürünü olduğu tartışmasızdır. Daha önceden planlanmış ve uygulamaya sokulması için uygun koşulların oluşması beklenmiştir. Bu saldırıyla esas olarak hedeflenen DEP milletvekilleri değildir. Onların üzerinden Kürt ulusunun özgürlük ve eşitlik mücadelesine saldırılmakta, Kürt halk kitlelerine gözdağı verilmek ve böylece sindirilmek istenmektedir.

Zira her bakımdan ciddi bir sıkışmışlık içerisinde bulunan düzen artık taviz verme olanaklarını tümüyle yitirmiştir. Devlet açısından DEP Kürt halk kitlelerini düzene bağlamanın bir olanağı idi. Sömürgeci devlet başından itibaren bunu gözetti. Fakat Kürt ulusal direnişi öyle bir noktaya gelmiştir ki, reformizme/düzeniçine açılan kanalları tıkamaktadır. Devlet DEP'i, onun tüm zayıflıklarına ve tutarsızlıklarına rağmen, bir bütün olarak düzeniçine almayı başaramamaktadır. Bunu başarabilmesi için Kürdistan'da "terörü ezmek" konusunda belli bir mesafe katetmesi gerekiyordu. Fakat her yaklaşan baharla birlikte gündeme gelen "bitirdik, bitireceğiz" sayıklamaları bir türlü gerçekleşmemiş, "bitirmek" işi her seferinde bir başka bahara kalmıştır. Zira bitirilmeye çalışılan "bir avuç eşkiya" değil, kendi devrimci öncüsüyle birleşen Kürt halkıdır. Hızla politikleşen ve giderek düzenden kopan Kürt halk kitleleri ulusal devrimci hareketin politik tercihleri doğrultusunda davranmakta, DEP bugün bu zemin üzerinde güç olabilmektedir. Dolayısıyla Kürdistan'daki politik etkinliğini tümüyle yitirmiş bulunan düzenin, DEP üzerinden reformizme alan açma, bu yolla Kürt halk kitlelerini düzene bağlama çabaları bugünkü koşullarda sonuç vermemektedir. DEP Kürt halk kitlelerini düzene bağlamanın bir aracı olmak bir yana, ulusal devrimci hareket için legal bir olanağa dönüşmüştür. DEP'in tümüyle düzeniçine çekilebilmesi mücadelenin radikal bir çizgide geliştiği koşullarda oldukça güçtür. Nitekim yükselen mücadele DEP'i kendi arkasından sürüklemektedir.

DEP'e yönelik son saldırılar sömürgeci burjuvazinin Kürdistan'daki savaşı tümüyle kaybettiğinin kabulüdür. Böylece Kürt halk kitleleriyle olan son köprü de atılmıştır. Daha da sınırsız ve dizginsiz bir terör artık tek seçenek olarak gündemdedir.

Newroz: Kürdistan'da özgürlüğün adı

Tarihten bugüne Newroz, mazlumun zalime başkaldırısıdır. Bu yıl da Newroz günü özgürlük ateşleri yakılacak, kavga türküleri söylenecek, isyan bayrakları biraz daha kaldırılacaktır. Ancak dün olduğu gibi bugün de sömürgeci devlet kavgada ve zaferde kararlı kardeş Kürt halkının üstüne tüm şiddetini kusacaktır. Özellikle de Newroz'un yerel seçimlerin öngünlerine denk düşmesi gerginliği iyice artırmaktadır.

Sermaye iktidarı, Newroz'un gerçek içeriğini boşaltmak ve zararsız bir bahar şenliğine dönüştürmek için 21 Mart'ta tüm illerde devlet törenleri düzenlemeyi planlıyor. Özellikle de Kürt Konferansı-'nın toplandığı, Avrupa'dan DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına ve gözaltına alınmasına ilişkin tepkilerin yükseldiği şu günlerde imajını kurtarmak istiyor. Fakat ehlileştiremediği bir Newroz'a tahammül göstermeyeceği de açıktır. Ve kuşkusuz, PKK tarafından yapılan "ateşkes" çağrısı bir kez daha kurşunla yanıtlanacaktır.

Öyle ki, faşist devlet Newroz'da Kürt halkının üstüne bombayla, tankla, panzerle gitmenin fırsatını kollamaktadır. Tüm ırkçı-şoven açıklamaları, kanlı söylemleri, nefret ve korku dolu mesajları bu amaçlarını açıkça ortaya koyuyor. Sömürgeci devlet Newroz'da terör, baskı ve zulümle elde etmeyi umduğu en ufak bir başarıyı dahi seçim için moral bir üstünlüğe çevirmeye çalışacaktır. Fakat beklenen o ki, kardeş Kürt ulusu kendisine kan, vahşet ve kölelikten başka birşey vermemiş olan sömürgeci devletin şiddet politikasına boyun eğmeyecektir. En meşru hakları uğruna mücadele eden Kürt halkı Newroz'da özgürlük kavgasının alevlerini yükseltecek, isyan ateşini körükleyecektir.

Newroz gününde kardeş Kürt halkının sergileyeceği kararlılık, kavga ruhu ve mücadele düzeyi Kürdistan'da uygulanacak olan seçim boykotunun gücü ve etkisi konusunda da bir fikir verecektir. Newroz'da körüklenen isyan ateşi seçimlerin öngünlerinde sömürgeci Türk devletine olduğu gibi tüm dünyaya da son derece anlamlı bir mesaj olacaktır.

Sömürgeci devlet Newroz yaklaşırken şoven ve faşist propagandayı yoğunlaştırmaktadır. İğrenç demagojilerle kitleler nezdinde katliamlarına ve soykırıma meşruluk kazandırmak istemektedir. Bir yandan Bosna-Hersek'teki "müslüman kardeşler"den, sözde barış sağlamak için Bosna'ya Mehmetçik göndermekten dem vuran sömürgeci devlet, öte yandan kardeş Kürt halkını kirli bir savaşla adeta yok etmeye çalışmaktadır. Bir gün geçmiyor ki Kürdistan'ın köylerine, şehirlerine bombalar yağmasın, Kürdistan'da insanlar öldürülmesin, işkenceden geçirilmesin. Sürdürülen savaş öylesine iğrenç boyutlar aldı ki, boğazı kesilmiş, dağlanmış, gözü oyulmuş, çiğnenmiş insan cesetleri Kürdis-tan'da günlük manzaranın bir parçası haline geldi.

Türkiye işçi sınıfı Kürdistan'da hergün biraz daha tırmandırılan kirli savaşa daha fazla seyirci kalamaz. Susmak onaylamak, susmak bu insanlık suçuna ortak olmak demektir.

Türkiye işçi sınıfı bilmelidir ki, kendisi sefalet içinde yaşarken, faşist devlet kardeş Kürt halkına doğrulttuğu silahları maaşlardan kestiği ödeneklerden, vergilerden sağlamaktadır. İşçi ve emekçiler işsizliğe, konutsuzluğa, sağlık koşullarından yoksunluğa, sefalete mahkum edilirken, sermaye düzeni her ay milyarlarca lirayı Kürdistan'daki kirli savaşa akıtmaktadır. Ve zalim zulmünü yalnızca kardeş Kürt halkına karşı değil, baskıya, sefalete, teröre boyun eğmeyen herkese uygulamaktadır. Direnişteki işçi, eylemdeki kamu emekçisi, mücadeledeki devrimci hep aynı faşist sermaye devletinin şiddeti ile yüzyüzedir. Yiğit Kürt halkının savaştığı devletin tüm Türkiye halklarının devleti olduğu koca bir yalandır. O, ezilen Kürt halkının devleti olmadığı gibi, sömürülen işçi sınıfının ve emekçilerin de devleti değildir. TC, parababalarının, kapitalistlerin, sömürgecilerin devletidir. O, egemenlerin, burjuvazinin, sermayenin eli kanlı terör odağı, cinayet kurmayıdır.

Bu nedenledir ki Türkiye işçi sınıfı Newroz'da kardeş Kürt halkıyla dayanışma bayrağını yükseltmelidir. Newroz'da ve seçim günlerinde Türk devletinin Kürt halkına karşı bugünden planladığı olası saldırılara karşı Türkiye proletaryası ve tüm emekçi kitleler tepkilerini anında ortaya koymalıdırlar. İşçi sınıfının kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesine vereceği en anlamlı destek fabrikaları direniş ve mücadele kalelerine dönüştürmek olacaktır. Fabrikalardan "Kardeş Kürt halkına Özgürlük!", "Kürdistan'da yürütülen kirli savaşa son!" , "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!", "Biji Newroz, Yaşasın Newroz!" şiarları yükselmelidir.

"Öncüleşmek" için görev başına!

Burjuva düzen derin bir iktisadi ve siyasi kriz içine girmiş bulunuyor. Kardeş Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesi sermaye sınıfını hem ekonomik hem de siyasal yönden köşeye sıkıştırmaktadır. Bu mücadeleyi boğmak için kirli savaşa akıtılan milyarların haddi hesabı yoktur. Kapitalist ekonomi iflasın eşiğindedir.

Türkiye burjuvazisi bir süre rahat soluklanabilmek için başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm emekçi kesimlerine azgınca saldırmaktadır. Bu çok boyutlu genel bir saldırıdır. Özelleştirme, işçi kıyımı, taşeronlaştırma, sözleşmeli personel, infazlar, terör yasaları, sosyal-ekonomik konsey, yeni vergiler vb., tüm bunlar içiçe birarada yürütülüyor. Yerel seçimler sonrası bu saldırının daha da boyutlanarak süreceği açıktır. Buna karşın işçi sınıfı cephesinde hemen tüm direniş, toplantı ve gösterilerde temel bir slogan olarak haykırılan genel grevin örgütlenebilmesi için gerekli hazırlıkların henüz ciddi bir biçimde yapılmadığı da bir gerçektir. Peki bu ciddi ve politik eylemi kimler, nasıl örgütleyecek? Fabrikalarda, işyerlerinde tek tek yaşanan ve bir süre sonra yalnızlaşarak yenilgiyle sonuçlanan bu direnişleri kimler, nasıl birleştirecek? Genel bir direnişe, politik bir genel greve kimler dönüştürecek?

Bugün artık işçi sınıfının geniş bir kesimi tarafından sermayenin sadık uşakları oldukları açıkça görülebilen sendika bürokratları mı? İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin her geçen gün umudunu biraz daha kestiği düzen partileri mi? Elbette ki hayır! İşçi sınıfının tarihsel rolüne ve iktidar perspektifine sahip olan komünist hareket ve öncü işçilerin görevidir böylesi bir direnişi örgütlemek. Komünistler bulundukları alanlarda mevcut güçleriyle direniş potansiyeli taşıyan saldırı odağı durumundaki fabrikalara, direnişlere müdahale ediyor ve öncü işçilere sürekli bu perspektifi taşıyorlar. Bıkıp usanmadan bu direnişlere yapılan müdahalelerin sonuçlarından dersler çıkararak, müdahale alanında kendi görev ve sorumluluklarını sorguluyor, tartışıyor, hata ve zaaflarını bilince çıkarmanın çabasını veriyorlar. Bu nokta oldukça önemlidir. Peki biz öncü ileri işçiler olarak ne durumdayız? Neler yapıyoruz, nasıl bir bakışa sahibiz ve nasıl bir pratik faaliyet içerisindeyiz? İşçi sınıfına karşı misyonumuza uygun davranabiliyor muyuz?

Kendimizi en iyi üreteceğimiz alanın kendi işyerimiz olduğu gerçeğini bir an bile unutmamalıyız. Kendi üretim alanımızın dışına düşmek ya da bir tür kaçış (hangi gerekçeyle olursa olsun) bizi marjinalleştiriyor. Sınıf mücadelesinin bugünkü aşamasında öncü işçiler olarak komünist hareket ile işçi sınıfı arasındaki rolümüzün bilincinde olmalı, buna uygun bir davranış sergilemeliyiz. Aksi halde bu alandaki kavrayışsızlık ilkin fabrikamızın dışında çeşitli demokratik platformlara kayışımızı getiriyor. Bunun sonucunda günün ve geleceğin ihtiyaçlarına ne ölçüde yanıt verdiği tartışılır olan (sendika içi muhalefet çalışmaları, legal parti tartışmaları, şubeler platformu, demokrasi platformu vb.) platformların hep bilinen unsurların tartışma tükettikleri yerlere dönüşmesine yolaçıyor. İkincisi ise, tümüyle kendi işyerinin dört duvarı arasındaki günlük sorunlarla boğuşmayı, kafasını kaldırıp dış dünyaya bakamamayı getiriyor. Burada da öncülük sendikacılık düzeyine indirgeniyor. Hem de tam anlamıyla ekonomist bir anlayış ve davranış çizgisi ile.

Hemen birçoğumuz "işçi arkadaşların bilinç düzeyi çok geri", ya da "işyerimizde gerici-şovenler ağırlıkta olduğu için ulusal sorunu açamıyorum" diyebiliyoruz. Ya da herhangi bir fabrika veya direnişle dayanışma ziyareti için fabrikamızdaki arkadaşlarımıza propaganda yapıp, onları seferber edemiyoruz. Çoğu kere kendi başımıza gidiyoruz. Öyleyse biz kimin "öncü"süyüz? Bu sorulara olumlu yanıt verebilmek için herşeyden önce kendi fabrikamıza hakim olabilmeliyiz. Düzen bugün bize her zamankinden fazla aşırı bir cömertlikle bol malzeme sunuyor. Bu büyük bir olanaktır. Değerlendirmek, somut kazanıma dönüştürebilmek için koşullar oldukça elverişlidir. Yeter ki biz gerekli iddia ve gücü gösterelim. Komünist devrimcilerin uzattıkları ele sıkıca sarılalım. Unutmayalım ki, işçi sınıfının kurtuluşu için sınıf devrimcileri ile öncü işçilerin her alanda sıkı bir işbirliğine girmeleri önkoşuldur. Bu biz öncü işçilerde ve genel olarak işçi sınıfında geçmiş küçük-burjuva anlayış ve pratiğine tepki sonucu oluşan güvensizliğin de bizzat pratik süreç içerisinde aşılmasını sağlayacaktır. Öncü işçilerin ve komünistlerin bizzat fabrika temelinde oluşturacakları sınıf partisinin inşasında ciddi adımlar bu süreçte atılacaktır. Sosyalizm ile işçi sınıfının birliğinin maddi bir güce dönüşmesi demek, komünistlerle öncü işçilerin buluşması demektir. Bugün bunun olanaklarına fazlasıyla sahibiz. Öncü işçiler, "öncüleşmek" için görev başına!

Bir metal işçisi

Eğit-Sen mücadele örgütüne dönüştürülmelidir!

Kamu hizmet sektöründe sendikal hak mücadelesinin ilk adımları eğitim sektöründe atılmıştı. Bir grup eğitimci önce Eğitim Bilim Şirketi adına Abc dergisini çıkardı. Bu yayın çevresinde kurulan Eğit-Der, "Eğit-Der'den Eğit-Sen'e" sloganıyla bir kaç yıl içinde sendika kuruluşunun altyapısını hazırladı.

Geçmiş mücadele deneyimi gözönüne alındığında, ilk adımların eğitim sektöründen gelmesi oldukça doğal karşılanmıştı. Ne var ki, tek beklenti "ilk adım" değildi. Daha sonrasında da "gerekli adımlar" atılmalıydı. Mücadele alanına yeni çıkan kimi birimler, örnek alınacak kesim olarak eğitimcilere gözünü dikmişti. Süreç tüm beklentileri hayal kırıklığına, umut ve güveni güvensizliğe dönüştürmekte gecikmedi.

Eğit-Sen'de örgütlenen eğitim/bilim çalışanları, mücadele taribrlerinden pek de olumlu miras devralmadıklarını kısa zamanda sergilediler. Mücadele alanlarını terketmiş reformist ve yoz bir çevrenin eline sendikayı teslim ederek, sendikal mücadeleyi "kenardan" ve geriden izlemeye başladılar. Kamu Çalışanları Platformu'nda, mücadeleden yan çizen, saygınlığı zedelenmiş bir kesim olarak anılmaya başlandılar.

Bugünlerde ardarda toplanan şube kongreleri bu kesimin geri düzeyini tam olarak sergilemektedir. Sendikanın kuruluşunda devletin ilk tepki ve saldırılarını göğüslemeyi üstlenmiş olan sosyalistler ve devrimciler, bu kongrelerde ya yönetimden düşürülerek, ya da seçtirilmeyerek eleniyorlar. Ortaya çıkan bu sonuçta devrimci çevrelerin büyük eksiklik ve yanlışlarının payı var. Ancak artık devrimci olmayan çevrelerin yönetime getirilmesi de, alanın geriliğinin göstergesidir.

Yarı aydınlığının da etkisiyle, Türkiye'de Cumhuriyet öncesinden beri kamu hizmet sektörünün en politik kesimi olagelmiş eğitim/bilim çalışanlarının, bugün geldiği bu nokta ibret vericidir. Osmanlı rejimi altında grev yapan öğretmen, bugün greve en az katılım sağlar durumdadır. Cumhuriyet tarihi boyunca, hemen hemen örgütsüz bir dönemi olmamıştır. Muallim ve Muallimeler Cemiyeti'nden Türkiye Öğretmen Dernekleri Milli Federasyonu'na, TÖS'den TÖB-DER'e uzanan örgütlü mücadele geleneği, adeta bıçakla kesilmiş gibidir. Eğitimciler, örgütlenmeyi yeni öğrenircesine acemi, çekingen ve pasif davranmışlardır. Örgütten ve mücadeleden fersah fersah kaçma yarışında eski TÖB-DER üyeleri genç nesilden daha hızlı çıkmışlardır. Böylece eğitim sektörü, tarihinin her yönden en zayıf örgütü olan Eğit-Sen'i ortaya çıkarmıştır. İlkin kendi alanını örgütleme kapasitesi hala %10'larda seyretmektedir. Oysa bu oran TÖB-DER'de %50, TÖS'de ise daha yüksekti. İkincisi; TÖB-DER yönetiminde devrimci yanı ağır basan bir devrimci-demokrasi hakimdi. Eğit-Sen'in yönetiminde ise aynı çevrelerin en pespaye bir liberalizmle bozulmuş kalıntıları vardır. Yeni şube kongreleriyle de giderek ağırlıklı hale gelmektedirler.

Eğitim/bilim çalışanları, kamu hizmet sektörünün en örgütsüz, en geri, böylece "mücadele kaçkını", kendi hakkını bile arayamaz bir zavallılar güruhu olarak anılmaya layık değildir. Bugün, gerek Kamu Çalışanları Platformu'nda toparlanan kardeş sendika üyelerinin, gerekse de ücretli emeğin diğer kesimlerinin, hem sınıf mücadelesindeki yeri, hem de çocuklarını "teslim" ettikleri eğitimci kimliği açısından bu kesimden beklentisi de bu değildir. Mesleğin gözden düşmesinden yakınan eğitimciler, bunun nedenini düşünmek durumundadırlar. Dinci-faşist bir eğitim sistemine karşı mücadele etmeyen, hatta göz yumarak uygulayıcısı, bu anlamda devletin suç ortağı konumuna düşen, eğitim/öğretim giderlerinin veliden zoralımında aracılık yapan eğitimcinin "gözden düşmesi" hiç yadırganmamalıdır. Saygınlığın zedelenmesinin, eğitimcinin ekonomik durumunun bozulmasından, seyyar satıcılık gibi ek işler yapmak zorunda bırakılmasından değil, onun mücadele alanlarını terketmesinden kaynaklandığını artık kavramak gerekmektedir.

Eğitim/bilim emekçileri yarı-cehalete değil aydınlığa, boyun eğmeye değil başını dik tutmaya layıktır. Başını dik tutmak ise, haksızlığa, sömürüye ve zulme, yani kapitalist düzene karşı mücadele etmekle gerçekleşebilir. Ezilen sınıfların aydınlarından beklenebilecek tek davranış budur ve bu beklenti ezilen sınıfların en doğal hakkıdır.

Gül KAYA

İdeolojik donanım, sağlam perspektif

Sınıf devrimcisi bütün enerjisini ve yeteneğini sınıfı örgütlemeye ve sorunlarına hakim olmaya hasredendir. Bunu başarmanın bir yanı sosyal çevresinin ve ilişkilerinin işçilerden oluşması ise, diğer ve en önemli yanı ideolojik donanımdır.

Bir örgütçünün geniş ve işçilerden oluşan bir sosyal çevresinin olması önemlidir. Ama tek başına bu yeterli değildir. Zira sorun iyi dostluklar ve geniş çevre ilişkileri yaratmak değil, onları politik olarak etkilemek ve kazanmaktır. İdeolojik olarak donanmamış bir devrimci ise onları eğitip dönüştüremez. Böyle olunca da bir süre sonra bu ilişkiler tıkanır, geriler ve dağılır.

Evet! İşçileri evlerinde ziyaret etmek, birlikte sinema ve tiyatroya gitmek, hep beraber eylemlere, gösteri ve direnişlere katılmak, onların bütün sorunlarına (kişisel, sınıfsal) ilgi göstermek önemlidir. Ancak yeterli değildir. Biz karşımızdaki insanın kafasındaki bütün sorulara açık ve doyurucu yanıtlar verip, çözümler üretebildiğimiz oranda onu kazanabiliriz.

Bir dizi fabrikadaki işçilerle sıcak bir ilişkimiz var. Evlerine gidiyoruz. Bir çok sorunu onlarla paylaşıyor, ancak yine de ileri bir adım attıramıyoruz. Bunun bir nedeni sınıfın politik geriliği ve reformizmin sınıf içindeki güçlü etkileri vb. ise, bir diğer nedeni de bizim ideolojik geriliğimizdir. İşçilere somut, açık ve net hedefler sunulamadığı sürece onları genel bir ideolojik söylemle ikna etmek mümkün değildir. Karşımızdaki bizi onaylar gibi görünse de gerçekte öyle değildir.

Burada kendi deneyimlerimize dönüp bakmak ve öğrenmek gerekiyor. Örneğin bir işçi arkadaşla yeni ilişkiler çıkarmak sorunu üzerine "sohbet" ediyorduk. O güne kadar defalarca aynı konu üzerinde konuşmuştuk. Sürekli söylediği şuydu: "Bizim fabrikamızda ilişki kurulacak kimse yok. Başka fabrikalara yönelmek gerek" diyor ve karşılaştığı olumsuz örnekleri öne çıkarıyordu. Bu onun birçok öncü işçi gibi sınıfa güvensizliğinden ve yapabileceklerimiz konusunda tam bir kafa açıklığına ve güvene sahip olmamasından kaynaklanıyor.

Sözünü ettiğim tekil bir olay da olsa, ilk tanışma döneminde bir çok işçinin benzer tereddütler yaşadığını bilmek gerekiyor. Onları ilerletmek bizim işimiz. Ama tam da bu noktada yetersiz kalıyoruz.

Sınıf içinde çalışmak, ileriye fırlamış işçileri örgütlemek ve önümüze çıkan güçlükleri altedebilmek herşeyden önce ısrarlı ve sebatkar olmayı gerektirir. İşçi ilişkilerini **kollektif** bir örgüt çalışmasında dönüştürmek, onları kendi sorunları üzerinde yaratıcı bir şekilde harekete geçirmek demektir de. Fabrikalarda dayandığımız işçileri oldukça iyi tanımalıyız. Güçlü yanlarını ilerleten, zaaflarını aşmalarına yardımcı olan bir faaliyetle onları eyleme dönük bir tarzda seferber etmeliyiz. Bizim açımızdan yoğunlaşılan hedefe **kazanma bilinci** ile yönelmek kritik bir öneme sahiptir. Fakat bu görevleri hakkıyla yerine getirebilmenin, kadroların ancak ideolojik olarak yeterli bir donanıma ve eğitime sahip olmasıyla mümkün olacağı da açıktır.

İdeolojik eğitime gereken önemi vermez ve kazandığımız güçlerimizi eğitmezsek, onları yalnızca politik-pratik faaliyet içinde eğitip kazanmak pek olanaklı değil. Zira ideolojik olarak kazanamadığımız güçler, pratik faaliyetin yoğunluğuna dayanamayıp dökülecekledir.

Güçlerimizi eğitebilmek için ise öncelikle kendi eğitimimize özel bir önem vermeliyiz. Kendimizi eğitip geliştirdiğimiz ölçüde karşımızdakini de eğitebiliriz. Bunu başaramadığımız sürece köklü ve kalıcı ilişkiler yaratmak ve örgütü oturtmak mümkün değildir.

EKİM'in perspektiflerini özümsemek ve yaşama geçirmek için marksist-leninist klasikleri ve kendi yayınlarımızı dikkatle incelemeli, bunu sistemli hale getirmeliyiz.

Öte yandan bütün davranışlarımızın ve ruh halimizin karşımızdakini etkileyeceğini de unutmamalıyız. Girişken ve coşkulu, azimli ve hırslı olmak gerek. İlişkilerimize hangi tarzla gidersek o tarzdan etkilenirler. Aşırı temkinli, sürekli kaygılı ruh hali benzer insanlar yaratır.

Ancak, coşku, hırs vb. de, ideolojik sağlamlık zemini üzerinde sağlıklı bir gelişmenin etkeni olabilir. Zira sınıf devrimcisi, uzun soluklu ve zorlu bir mücadelenin savaşçısı demektir. İdeolojik bakımdan silahlanmayan bir devrimci, tam da bu alandaki zayıflığı nedeniyle zorlukların üstesinden gelemediği ölçüde, niyetinden bağımsız olarak, heyecanını ve hırsını yitirecek, geriye düşecektir.

Daha fazla azim, inat, sabır!

Evet! "Engeller aşılmak içindir!"

Muzaffer YÜKSEL

Enternasyonalist Komünist Mücadele (EKM) grubu, '80'li yılların sonunda troçkist saflara katılan, fakat kısa zamanda Troçkizmin devrimci örgüt ve devrimci siyasal mücadele anlayış ve pratiğinden yoksunluğunu görerek ondan kopma sürecine giren devrimcilerin inisiyatifi ile 1991 yılı içinde oluşmuştur. 3 yıllık bir zaman süresi içerisinde bazı büyük sanayi kentlerinde konumlanmaya ve güç toplamaya çalışan grup, bu süre içinde genel devrimci hareketi fakat özellikle de EKİM'i çok yakından izlemiştir. Olağanüstü Konferansımızı izleyen bir yıllık süre içerisinde EKİM'in gösterdiği dinamizmi ve katettiği mesafeyi heyecanla karşılayan EKM, yeni yıl ile birlikte, EKİM'e katılma sorununu kendi içinde tartışmaya açmış, kısa süre içerisinde ve ittifak halinde bunu olumlu bir karara bağlamıştır. EKM'li yoldaşlar şu an saflarımıza katılmış bulunmaktadırlar. Bu katılımı gerekçeleriyle birlikte devrimci kamuoyuna duyuran üç ana bölümlük değerlendirmenin son iki bölümünü aşağıda okurlarımıza kendi başlığı ile sunuyoruz.

Değerlendirmenin tümü ise bir broşür olarak devrimci kamuoyuna ayrıca sunulacaktır.

Yeni Ekimler için EKİM saflarına!

Enternasyonalist Komünist Mücadele (EKM) grubu EKİM saflarına katılma kararı almıştır. EKM'yi EKİM ile buluşturan süreç elbette EKİM'in nitelikleriyle de ilgili olmakla beraber, belirleyici olan EKİM saflarındaki komünistlerin bolşevizmin ideolojik mirasına sahiplenmek ve geliştirmekte gösterdikleri kararlı çaba ve pratik-örgütsel alanda attıkları adımlar olmuştur. EKİM gerek ülke ve dünya devrimini tahlil ederken, gerek pratik-örgütsel görevlere yaklaşırken ve gerekse iç mücadelelerinde bolşevizmin ideolojik zeminini ve yöntemini yakaladığını göstermiştir. Bugün dünya ve Türkiye'de devrim dinamiklerinin gelişme eğrisi, bu dönemde EKİM'in ulaştığı gelişme çizgisini çok daha anlamlı kılmaktadır. EKM grubu Türkiye devrimci hareketi içinde bir avuç devrimciyi ifade etmenin ötesinde bir anlam taşıyamamışsa da, EKİM saflarına katılmanın bugün komünist güçlerin birliği için esas önemde olduğunu ve komünistlerin birliğinin ise devrimin bugünkü anında ertelenemez bir görev olduğunu saptamakla bu konuda öncü olma şansını yakalamıştır. EKİM'in sahiplendiği misyonun hakkını verecek potansiyele sahip olduğu ve Türkiye'de bolşevik partinin öncü müfrezesi olduğu gören gözler için şaşırtıcı değildir. Ancak, biz henüz popülizmin, dükkancılığm, dar pratikçiliğin vs. cenderesinden kendisini kurtaramamış, henüz EKİM'i görmemiş gözler için, kendi gerçekliğimizi ve EKİM saflarına neden katıldığımızı ortaya koymaya çalışacağız.

II- Türkiye'de Troçkizm

Troçkizmin Türkiye'deki durumu da genel olarak dünyadaki durumundan pek farklı değildir. Kendi gelişme sürecimiz de bununla bir şekilde ilişkili olduğundan, Türkiye'de Troçkizm konusu üzerinde durmak yararlı olacaktır.

'80 öncesinde Troçkizm, başı kent orta burjuvazisinden aydınlar tarafından çekilen, ayakları ülke ve devrim toprağına basmayan küçük propaganda çevreleri olarak varolmuştur. Türkiye'nin bereketli devrim topraklarının farklı renk ve tonlarda onlarca örgüte -devrimci bir birikime, misyona, iddiaya sahip olmaları koşuluyla- hayat hakkı tanıdığı bu dönemde, Troçkizm kendisine devrimci hareket içerisinde bir yer açamamış, sınıfsal temelde bir siyasal hareket kimliğine kavuşamamıştır. Troçkistler bu dönemdeki güçsüzlüklerinin nedenlerini kendilerinde -kendi ideolojik ve sınıfsal

konumlarında- aramak yerine, sorumluluğu kendi dışlarındaki koşulların olumsuzluğu ile açıklama eğiliminde olmuşlardır. Sorumlu bir kez daha "Stalinizm"dir! Dünya ve Türkiye solunda "stalinist" yargıların egemenliği, onun ideolojik ve fiziksel baskıları troçkist hareketin gelişmesinin, kitlelerle buluşmasının önünde engel olmuştur! Oysa '80 öncesi Türkiye toprağında yaşanan son derece sıcak mücadele içinde aydın oportünizminin "ikamecilik", "örgüt içi demokrasi", "sosyalist demokrasi" üzerine soyut söylemlerinin güç bulması, devrimciler üzerinde etki yaratması zaten imkansızdı.

'80 sonrasında sınıf mücadelesindeki gelişmelere paralel olarak dünya solunun yapısında önemli değişiklikler yaşandı. Stalin ve "Stalinizm" solda tartışma masasına yatırıldı. Troçki ve Troçkizm ise belli çevrelerde artık bir küfür konusu olmaktan çıktı, aksine bir ilgi konusu haline geldi. Troçkizm herkesin güç kaybettiği, ideolojik, politik ve örgütsel dağılma içine düştüğü bir yenilgi döneminde, hem geleneksel devrimci hareket içinden ve hem de '80 sonrası kuşaktan yeni güçler kazandı. "Devrimci" marksist zemine gelen "utangaç" troçkistlerin sayısı daha da kabarıktı. Solda anti-troçkist basınç büyük ölçüde ortadan kalktı. Üstelik rüzgarlar bu sefer tersine esmeye başladı. Bu güçlerle ve bu ortamda Troçkizm Türkiye'de ilk defa bir siyasal hareket inşa etme fırsatı elde etmiş gibi göründü. İllegal örgütlenme ve sınıf içinde faaliyet yönünde belirli bir çaba gösterildi. Fakat bu çabanın akibeti '80 öncesinden farklı olmadı. Troçkizm siyasal hareket inşa edemedi, devrimci bir sınıf temeline oturamadı, parti ve devrim yolunda mesafe alamadı. Tersine, kendi içinde '80 öncesine göre çok daha fazla bölündü, parçalandı, tasfiye oldu, dağıldı.

Troçkizme '80 sonrasında esas olarak iki kanaldan yeni güçler geldi. Bunlardan birinciler, devrimci hareketin değişik kesimlerinden ayrılarak gelenlerdi. İkinciler ise, sosyalist düşünce ve eylem ile esas olarak '80 sonrasında tanışmış yeni kuşak genç devrimcilerdi.

Birinci kesimin Troçkizme ya da geniş anlamda "devrimci" Marksizme yakınlaşması esas olarak soldaki yenilgi koşulları ve tasfiye süreçleri ile ilgilidir. Bir yandan devrimci hareketin popülizmin teorisi ve pratiği temelinde sorgulanması ihtiyacı duyuluyor. Ama diğer yandan marksist-leninist ideolojik bir perspektiften yoksunluk sözkonusu. Daha da önemlisi, kendiliğinden, liberal, tasfiyeci bir erozyona uğrayarak devrimci özü aşınan bir kimlik var. İşte '80 sonrasında gerek küçük-burjuva hareketliliğin geri çekilmesi, gerek tasfiyeciliğe karşı direnilmemesi nedeniyle devrim mücadelesinin zemininden "bağımsızlaşan" unsurların, bu "temelde" popülizmi sorgulamak ve marksist teoriye yakınlaşmak çabaları, bu kesimleri marksist-leninist devrimci teoriye yakınlaştırmak yerine uzaklaştırmıştı. Sonuçta devrimci hareketin ilerisine değil, daha da gerisine doğru liberal bir yolculuk başlamıştır. Bugünden geriye bakıldığında daha açık görülüyor ki, Troçkizm, bu kesimlerin devrimden düzene doğru liberal, reformist yolculuklarında, hala hem "devrimci" hem de "marksist" görünebilmelerini sağlayan bir ara "liman", bir "konaklama" evresi olmuştur. Gelenler ile gelinen yer arasında, etkileyen ile etkilenen arasında önemli ortaklıklar sözko-nusudur. Bu yüzdendir ki, bunlar Troçkizmin devrimci sınıf mücadelesi pratiğinden kopuk mantık şemalarında, ölü formüllerinde, soyut ilkelerinde kendileri için bir "hayat alanı" görebilmişlerdir.

Troçkizmin propagandada öne çıkardığı "sosyalist demokrasi", "anti-ikamecilik", "örgüt içi demokrasi", "kadın sorunu" ve hepsini eksenleyen "Stalinizm" vb. konular, dönemin liberal tasfiyeci idcolojik saldırısının da yoğunlaştığı alanlardır. Evet, tüm bunları sorgulamak da devrimci hareketin önünde duran bir görevdi. Ama asıl olan bu sorgulamanın devrimci temelde ve ileriye (komünist platforma) doğru yapılabilmesiydi. Asıl önemli olan bu sorgulamanın karşı-devrimci liberal tasfiyeci saldırıları boşa çıkartacak bir içerik ve biçimde, dünya komünist ve devrimci hareketinin tarihsel devrimci mirasına sahip çıkan bir tarzda yapılabilmesiydi. Ama bu da kendi başına bir niyet sorunu değil, ideolojik çizgi, devrimci yöntem, düzen karşısında devrimci konumlanış, devrimci gelenek sorunuydu. Troçkizm bu çizgiden, bu yöntemden, bu konumdan, bu gelenekten uzak olduğu ölçüde, niyeti ne olursa olsun, soldaki tasfiyeci basıncın artmasına, liberal sürecin derinleşmesine yardımcı oldu. Troçkizmin güçlü "sosyalist" demokratizm eğilimleri de bu işlev ile uyum içindeydi.

Troçkizmin Türiye'de ve dünyada yenilgiyi Stalin ve "Stalinizm" şahsında ele alması solun bir kesimine neden "etkili" bir yöntem göründü? Çünkü, bu "yöntem" devrimci hareketin geçmişteki kusurları ile devrimci temelde, ideolojik, sınıfsal, politik ve örgütsel bütünlüğü içinde hesaplaşma

kapasite ve iradesinden yoksunluğunun üzerini örtüyordu. Yenilgiyi kaba, soyut bir "Stalinizm" ile açıklama eğilimi, geçmiş ile devrimci hesaplaşmaktan bir tür kaçış, bir tür kolaycılık anlamına geldi. Çünkü geçmiş ile bütünlüklü bir devrimci hesaplaşma, bu tasfiyeci, mülteci "önderlerin" kendi zaaflarını da gözler önüne serecekti. Bu aynı zamanda Türkiye devriminin sorun ve görevlerinden de bir uzaklaşma -iddiasızlaşma- anlamına geldi. Bu durum, kendi geçmişlerini devrimci bir temelde ve Marksizm-Leninizm yönünde sorgulama eğilimindeki bir çok devrimcinin temkinli davranmasına neden oldu. Sadece Troçkizmden uzak durulması sonucunu doğurmadı. Troçkizmin işin lafzında sahiplendiği Marksizmin bazı temel tezlerinden de uzak durulması sonucunu doğurdu. Devrimci hareketin tasfiyeci liberal eğilimlere karşı direniş gösteren kesimleri, Troçkizmin eleştirileri karşısında, niyet ve konum her ne kadar daha devrimci olsa da, kendi içinde bu zaaf alanlarının üzerine gidemediği, halkçılığın donmuş kalıplarına, geri yargılarına daha sıkı sarıldığı ölçüde de, yeni dönemin ihtiyaçlarını karşılamaktan daha da uzaklaştı. İdeolojik, politik ve örgütsel alanlardaki tıkanıklığını pekiştirdi. Böylece de tasfiyecilik süreci diğer bir kanaldan işletilmeye devam etmiş oldu. Bu kısırdöngü EKİM şahsında komünist hareketin şekillenmesi ile kırıldı.

Troçkizmin '80 sonrası saman alevi misali parıldamasının çabuk sona ermesi, özünde Türkiye sınıf mücadelesinin bir sonucudur. Türkiye'de yeni dönemde sınıf mücadelesi en başından itibaren çok sert ve zorlu geçmektedir. Bu dönemde düzen karşısında, marksist-leninist bir ideolojik çizgide, proleter sınıf temelinde, ihtilalci bir kimlikle duramayan hareketler için gelişmek bir yana, devrim safında varolmak dahi çok güç olacaktır. Troçkizmin aydın oportünizmi çizgisi için bu koşullarda varılacak yer açık bir legalizm olacaktır. '80 sonrası yer yer uç veren Troçkizmin devrimci eğilimleri için ise, mücadelede kararlı oldukları sürece, troçkist geleneğin yükünü taşımak gittikçe daha zor olacaktır.

Biz neden Troçkizme yakınlaştık?

Yeni kuşak genç unsurların çoğunluğu için Troçkizm alanına gelmek devrimden düzene doğru değil, düzenden devrime doğru atılmış bir adımdı. Herşeyden önce bunun altını çizmek gerekir. Eskiden içinde yeraldıkları küçük-burjuva öğrenci çevrelerinden, onun yoz ilişkilerinden, boş aydın gevezeliklerinden kopuş ve örgütlü devrimci bir mücadeleye geçiş çabası idi.

Neden bir başka harekete değil de, Troçkizme yakınlaştık? Çünkü Troçkizmin yaklaşımları, sınıfsal ve ideolojik konumumuza daha uygun düşüyordu. Kökenimiz itibarıyla halkın emekçi kesimleriyle ve onun devrimci mücadele gelenekleriyle bağlarımız zayıftı. Bu önemli bir etken olarak, Troçkizmin teorik şemalarının donuk, politikalarının ayakları havada, taktiklerinin soyut, ilkelerinin ölü olduğunu görebilmemizin önüne geçti. Aydın ideolojik ve sınıfsal konumumuz, teoriyi devrimci pratikten kopuk, saf ve düz mantık kategorileri, soyut ilkeler, genel formüller şeklinde kavrama eğilimini besliyordu. Devrimci pratikten, devrimci hareketin uluslararası ve ulusal mücadele birikiminden, geleneklerinden kopuk ve daha çok troçkist kaynaklardan beslenmiş genel bir marksist formülasyonumuz vardı. Leninizm bilgimiz neredeyse hiç yoktu. Troçkizm ile devrimci hareketin çizgilerini bu çerçevede karşılaştırdığımızda, Troçkizmin tezleri bize daha ortadoks marksist görünüyordu. Ayrıca, düzenden devrime doğru henüz ilk adımları attığımız için, düzen karşısında militan savaşıma girmek ve devrimci konumlanış konusunda belirli eksiklikler ve zayıflıklar taşıyorduk. Troçkizmin savunduğu sözde anti-ikameci "kitle" mücadele biçimleri -kendiliğindencilik- bu bakımdan da bizde karşılığını buluyordu. Bunun yanısıra, popülist hareketin öğrenci alanındaki sekter, rekabetçi, kısır, teorik ve politik bir perspektiften yoksun durumu da Troçkizme yakınlaşmamızın etkenlerindendir. Burjuva demokratik önyargılarımızın, kent kökenimiz ve kültürümüz itibarıyla dünyaya bakışımızdaki etkilerinin "sosyalist" demokratizmin (öz-yönetim, öz-örgütlenme, taban denetimi, sosyalist demokrasi) tezlerine ilgi göstermemizde yeri vardır. Komünist hareketin henüz oluşum halinde olması da yukarıdaki diğer etkenlerle birleşince, Troçkizmi, popülizmi aşan ve geleceği olan bir akım olarak görmemiz ve ona yakınlaşmamız kolaylaştı.

Neden Troçkizmden uzaklaştık?

Troçkizmin ayakları devrim toprağına basmayan, onun yoluna ışık tutmayan amentülerini başından beri ezberlemek yerine tartışma eğiliminde olduk. Bu ilk önceleri Troçkizmin çeşitli yak-

laşımlarının -sürekli devrim, geçiş programı vb.- genel teorik çerçevede sorgulanması olarak kendini gösterdi. Ama Troçkizmin ideolojik zemininden kopuşumuzun temel dinamiği bu teorik tartışmalar değildir. Troçkizme yönelik eleştirilerimiz salt genel teorik alanla sınırlı kalmış olsaydı, belki kendimizi troçkist olarak adlandırmayacak bir konuma gelebilirdik. Ama işin ideolojik özünde Troçkizm ile aynı zeminde kalmaya devam ederdik. Bizim Troçkizmden kopuşumuz esas olarak ekonomist ve legalist sınıf çalışması pratiğinin, örgütsel tasfiye sürecinin sorgulanması temelinde, Troçkizmin ideolojik özündeki kendiliğindenciliğin kavranması ve kaynaklarının sorgulanması ile mümkün oldu.

Leninist devrim ve önderlik anlayışında, buna bağlı olarak devrimci program ve devrimci parti sorununda,. devrimci politika, devrimci taktik, devrimci örgüt konularında gözlerimiz kendiliğindenciliğin liberal örtüsüyle bağlı olduğu sürece, Troçkizmin teorik-ideolojik alandaki karanlığının ve fukaralığının farkına varmamız mümkün değildi. Devrimci teori devrimci pratikten, devrim toprağının sorun ve görevlerinden kopartıldığı, popülist mantığın soyut ve kaba teorik şemaları ile troçkist mantığın soyut ve kaba teorik şemaları arasında bir tercih yapmak olarak anlaşıldığı ölçüde, Troçkizmin teorisini daha "aydınlık", daha "zengin" ve üstelik daha "devrimci" görmüş olmamız anlaşılır. Devrimci bir misyon, iddia, konum, kişilik; ayaklarını devrim toprağına basma ve bu toprağın devrimci birikimine, geleneklerine sahip çıkma isteği, onu küçük-burjuva dargörüşlülüğün ötesinde bir perspektif ile özümseme ve aşma iradesi; bu toprakta devrimci bir filizlenmenin bedelini ödeme kararlılığı vb. vb... Bunlara sahip olunmadığı sürece de, bu kendiliğindenci liberal örtü ne sorgulanır ne aralanır. Diğer yandan bu örtü devrimci bir temelde sorgulansa ve kısmen aralansa bile, eğer marksist-leninist ideolojinin proleter sınıf özünü ve devrimci yöntemini kavramak ve hayata geçirmek konusunda bir arayış, bir gelişme sözkonusu değilse, Troçkizmden komünist platforma doğru kopuş süreci yine yaşanamaz. Troçkizmin geleneksel aydın hareketi biçimlerinden bir uzaklaşma sağlanabilir belki, ama özünde popülist devrimciliğin bir türü olmanın ötesine de gidemez...

Troçkistlerin işçi sınıfı içerisinde legalist temeldeki örgütlenme girişimlerindeki başarısızlık, soldaki yeni tasfiyeci dalgayı yaratan koşullara da bağlı olarak, çoğunluğu sınıf dışında liberal birlik arayışlarına ya da "profesyonel devrimci" bir çekirdeğin teorik çalışma temelinde inşası vb. projelere doğru savurdu. Biz her iki ayrışma döneminde de, devrimci örgütlenmenin, devrimci kadrolaşmanın ancak devrimci sınıf çalışması temelinde yürütüleceği perspektifini savunduk. Diğer eğilimler sınıf dışında inşa faaliyetinin soyut formüllerini tartışır ve devrimci pratiğin ihtiyaçlarından kopuk olarak tarihsel-teorik sorunları araştırırken, biz yüzümüzü sınıfa, ama sınıf içinde kendiliğindenci değil, devrimci bir faaliyet ve örgütlenme görevine dönerek geçmiş örgüt ve politika pratiğimiz ile somut bir hesaplaşmayı öne çıkardık. Tasfiyeciler sosyalizmin tarihsel sorunlarını ve SSCB'nin sınıf karakterini gene eski yöntemle "tahlil" etmeye çalışırken, oportünistler "merkezcileri" parti inşa taktiklerine kazanmak için ter dökerken, ekonomistler kendiliğindenci tarzda işçi çalışmasına devam ederken, biz döne döne "leninist örgüt", "komünist öncü kadrolaşma ve eğitim", "fabrika çalışması", "devrimci siyasi teşhir, propaganda ve ajitasyon", "Türkiye devriminin sorun ve görevleri" vb. konularda kafa yoruyorduk. Bu hesaplaşma, başlangıçtaki tüm darlığına rağmen, Troçkizmin teorisini ve pratiğini bir bütünlük içinde ve parti ve devrim mücadelesinin somut sorun ve görevleri ekseninde sorgulamak için bir kapı araladı. İşte açılan bu kapıdan devrimci bir yöntemi ve devrimci bir kimliği sağlam bir sınıf perspektifi ile birleştirerek ilerlemek, kaçınılmaz olarak Troçkizmden komünist hareketin platformuna yakınlaşma sonucunu doğuracaktı ve öyle de oldu. Yalnız şunu önemle belirtmemiz gerekir ki, yaşadığımız üç yıllık gelişme ve kopuş sürecinin son döneminde, yaklaşık bir buçuk yıldan bu yana, güçlerimizi temel komünist kadro nitelikleri kazandırma ve kendimizi komünist sınıf faaliyeti içinde varetme çabasına girdik. Bu çaba, parti inşa faaliyetinin kapsam ve içeriğini, gerçek boyutlarını ve içinde bulunduğumuz yeni dönemin karakterini daha iyi değerlendirebilmemizi sağladı. Devrimci teorinin, marksist-leninist bir ideolojik çizginin, sağlam politik ve örgütsel perspektiflerin ve birikimin gerekliliğinin yakıcı önemini ve ihtiyacını daha derinden kavradık. İşte bu aynı süreçtir ki, EKİM'in parti ve devrim mücadelesindeki yerini daha açık görmemizin yolunu açtı.

Bu yakınlaşmayı bilince çıkardığımız noktada da, EKİM Hareketinin ideolojik platformunu, politik ve örgütsel perspektiflerini ve pratiğini daha sistematik bir şekilde inceleyerek, parti ve devrim yolunda ayrı yürümenin gerekip gerekmediğine karar vermeyi gündemimize aldık. Kısa bir tanıma süreci içinde ise, EKİM'in komünist bir platform ve örgüte sahip olduğunu, bu platform ve örgütün dünya ve ülke devrimi yolunda mücadeleye marksist-leninist önderlik için gerekli temel ihtilalci birikim ve dinamikleri içerdiğini kavradık. EKM grubu olarak, bu gerçekliğin bilincine varmış olan komünistlerin artık bundan farklı bir platform ve hareket inşa etme çabasının devrimci işlevini yitirdiğini ve bu yönde ısrar etmenin sadece gerici/sekter sonuçlar yaratacağını kavradık. EKİM'e katılma, güçlerimizi komünist hareketin güçleriyle birleştirme kararı aldık.

III- EKİM: Yeni dönemin yeni hareketi

Herşeyden önce şunu belirtmeliyiz ki, EKİM'i herhangi bir devrimci örgüt olarak değil, parti inşa hareketi olarak görüyoruz. EKİM mevcut durumuyla da iddia ve misyonunun somut göstergelerini ortaya koymaktadır. Ama biz EKİM'i sadece mevcut güçlerinin durumuyla değil, parti inşa hareketi olarak taşıdığı gelişme dinamikleriyle birlikte kavrıyoruz. Bu dinamikleri görebilmek ancak küçük-burjuva devrimciliğinin etkilerinden ve önyargılarından kurtulmakla mümkündür. Bu yüzden tasfiyecilerin, reformistlerin, aydın oportünistlerinin, legalistlerin, ekonomistlerin, sınıf kaçkınlarının EKİM'in çizgisini ve dinamiklerini kavrayamaması komünistler için anlaşılır bir durumdur.

Biz EKİM'i, sağlam bir marksist-leninist ideolojik çizgi, ayaklarını devrim topraklarına basan, bu toprakların devrimci geleneklerini ulusal bir dargörüşlülüğe düşmeden evrensel bir kimlikle özümseyen ve aşan devrimci bir siyasal hareket; parti programı için sıçrama tahtası olabilecek temel bir teorik-ideolojik birikime, devrim ve parti mücadelesinin ekseninden şaşmayan sağlam politik ve örgütsel perspektiflere ve devrimci bir iradeye sahip, bu niteliklerin hepsinin kendisinde somutlandığı ihtilalci bir sınıf örgütü olarak görüyoruz.

EKİM neden yeni dönemin yeni hareketidir? Çünkü yeni dönemde ideolojik çizgide netlik ve teorik gelişme her dönemde taşıdığı önemden öte daha da yakıcı bir ihtiyaç olarak kendini dayatmaktadır. Bu boş bir söz kalıbı değildir, anlamı çok iyi kavranmalıdır. İdeolojik planda netlik yoksa proleter devrimci mücadele çizgisinde tutarlılık ve kararlılık olmaz. Küçük-burjuva devrimcilerinin gündeminde teorik gelişme diye bir sorun olmaması ya da son derece dar bir anlamda ele alınması komünistler tarafından anlaşılır bir durumdur. Çünkü küçük-burjuvazinin dünyayı proletaryanın sınıf çıkarları temelinde bilinçli olarak değiştirmek, tarihsel gelişmeye önderlik etmek gibi bir misyonu yoktur. Aydın oportünistlerinin gündeminde de, devrimci bir teorik çalışma sorunu yoktur. Onlar marksist-leninist ideolojinin devrimci özünü kavrama yeteneğine sahip olmadıkları gibi marksist-leninist ideolojiyi özümsemenin devrimci sınıfsal, politik ve örgütsel zemininden uzak durdukları ölçüde, teorik alanda devrimci gelişmenin ihtiyaçlarını ne kavrayabilirler ne de doğru yanıtlayabilirler. Onlar devrimci teori alanındaki ihtiyaçları, sınıf mücadelesinin devrimci pratiğinden kopuk ölü şemalarla ya da devrimci teorinin yerine sıvadıkları kendiliğindenci Marksizm yorumlarıyla karşıladıklarını iddia edeceklerdir.

Tarihsel sorunlar alanındaki zayıflıkları fırsat bilen burjuvazinin sistemli ideolojik saldırıları Türkiye'de ve dünyada devrimci kimliği aşındıran bir etkendir. Ama sorunu sadece bir devrimci moral sorunu olarak görmek darkafalılık olur. İdeolojik çizgide netlik ve devrimci teorik gelişme, parti, devrim ve komünizm savaşımının pratik ihtiyaçlarına yanıt verebilmek için, sınıf hareketine devrim yolunda komünist önderlik edebilmek için, bu yolda burjuvazinin ideolojik saldırılarının, küçük-burjuvazinin kafa karışıklığının sınıf hareketi saflarındaki savurucu etkilerini boşa çıkartabilmek için bir ihtiyaçtır.

İdeolojik kafa karışıklığı, bugünün devrim ve devrimci iktidar mücadelesine ve yarının sosyalist inşa görevlerine önderlik etme yeteneğini ve iradesini felce uğratmaktadır. Bu ise -bilinçli ya da bilinçsizce- sosyalist devrim, proleter devrimci iktidar, sosyalist inşaya önderlik misyonunun, iddiasının zayıflamasına ve devrimden düzene, sosyalist görevlerden demokratik görevlere, önderlikten kendiliğindenciliğe, ihtilalci konumdan legalizme doğru bir savrulmayı beslemektedir. EKİM, teorik gelişmenin esas alanını dünyada ve

Türkiyede devrim mücadelesinin temel ve taktik görevler alanı olarak kavraması ve tarihsel sorunlara sağlam bir devrimci yöntemle yaklaşması ile bu ihtiyaca yanıt verecek yegane harekettir.

EKİM, işçi sınıfı ile komünist hareketin birliği temel sorununu kendisine şiar edinmesinin, soluksuz bir yöneliş, dolayısıyla gelip geçici bir heves olmadığını, hem teoride, ideolojik çizgisindeki proleter devrimci özü ile hem de pratikte, sınıfa, sınıf hareketine, sınıfın öncü kesimlerine yönelik sistemli, ısrarlı bir politik faaliyet ile ortaya koymuştur. EKİM'in teorik, politik ve örgütsel gelişmeyi partinin inşası görevi ekseninde, partinin inşasını ise ihtilalci bir komünist siyasal sınıf faaliyeti ve fabrika hücreleri temeline dayalı bir ihtilalci sınıf örgütlenmesi olarak kavraması, hem dar pratikçiliğe hem de aydın oportünizmine karşı bir güvencedir. Devrimci hareketin en diri kesimlerinde dahi günü kurtarmanın ötesinde bir perspektifi olamayan mezhepçi yaklaşımların, politik dargörüşlülüğün, iddiasızlığın hakim olduğu zorlu bir dönemde, EKİM'in bu nitelikleri misyonunun ve iddiasının boş söz kalıpları olmadığını gösterir.

İhtilalci komünist bir faaliyet ve örgütlenmenin ancak sağlam bir illegal temelde inşa edilebileceği leninist ilkesine EKİM'in sadece sözde kalmayan bağlılığı, özellikle sınıf mücadelesinin bu zorlu döneminde komünistlerin, devrimci sınıf hareketinin ve sınıflar mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verme kararlılıklarının bir göstergesidir. Türkiye gibi bir devrim toprağında sağlam bir illegal faaliyet ve örgüt geleneği olmadan devrimci siyasal faaliyeti ve mücadeleyi sürekli kılmak olanaksızdır.

* * *

Dünya kapitalizmi '70'li yılların başından beri yapısal bir ekonomik bunalım içindedir. İçinde bulunduğumuz dönemde kriz hızla derinleşmekte ve yaygınlaşmaktadır.

Görüntünün aksine, emperyalizmin bugün dünyayı yeniden açlığa, sefalete ve kana boğan saldırganlığı, onun gücünün değil, tersine, güçsüzlüğünün, çaresizliğinin, aczinin bir ifadesidir. Diğer yandan, önümüzdeki dönem dünya ölçeğinde proletarya ile burjuvazi arasında keskin bir sınıf mücadelesini dayatmaktadır. Bu sadece açlığın, sadece sefaletin, sadece baskıların yaygınlaşması ve güçlenmesi değil, yanısıra bütün dünyada yaygın ve derin devrimci dinamiklerin de şekillenmesi demektir. Devrimin nesnel şartlarının hızla olgunlaştığı bugünkü koşullarda çözücü halka devrime önderlik edecek bolşevik partilerin inşa edilmesidir. Bu önderliği inşa etmenin önünde bugün aşılması gereken en büyük sorun ise, marksist-leninist ideolojik-örgütsel zeminin sürekliliğinde meydana gelen boşluktur. Bugün bir avuç komünistin bile marksist-leninist bir çizgide ve ihtilalci bir faaliyette kararlı oldukları koşullarda devrimin nesnelliği ile buluşmaları sadece mümkün değil, kaçınılmazdır. Esas koşul, marksist-leninist ideolojik çizgiden kesinlikle taviz vermemek, geçmiş ile devrimci bir temelde hesaplaşmak, her türden tasfiyeci, legalist, reformist cereyanların etkisine karşı savaşmaktır. Bunlar yerine getirildiğinde, yarın bir yenilgi değil bir devrim dönemi olacaktır.

* * *

Emperyalizme göbeğinden bağlı olan Türkiye'nin durumu da dünya kapitalizminin tablosundan farklı değildir. Farkı, istikrarsız siyasi yapısı ve güçsüz ekonomisiyle Türkiye'nin bu krizi daha şiddetli yaşamasıdır. Ayaklarını bu toprağa basan komünistler, tam da bu yüzden, sadece Türkiye devrimine değil, dünya devrimine karşı da daha özel bir sorumluluk taşımaktadırlar.

* * *

"Evrenseli kucaklayan bir teorik gelişme ve yetkinleşme; pratik sorunlarda ve görevlerde netlik; işçi sınıfını temel alan ve tüm topluma hitap eden etkin bir siyasal faaliyet; böyle bir faaliyetin güvencesi ve yürütücüsü olarak ihtilalci bir sınıf örgütlenmesi ve tüm bunların cisimleşmiş bir birliği ve ifadesi olarak leninist bir işçi sınıfı partisi..."

İşte EKİM'in bu yürüyüşü sadece Türkiye devrimi için değil, aynı zamanda dünya devrimi için bir çıkış kapısı, büyük bir imkandır. İçinde bulunduğumuz tarihsel süreç ve koşullar komünistlerin görev ve sorumluluklarını bu kapsamda belirlemektedir. Komünistler bu sorumluluğu üstlenecek, bu görevlerin hakkını verecek ve bu imkanı gerçekliğe çevireceklerdir.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinin görevlerini omuzlamak için,

Komünistler EKİM saflarına!

Enternasyonalist Komünist Mücadele
Mart 1994

Güney Afrika ve Filistin

Direnen halkların mücadelesi pazarlık masasında

Güney Afrika'da Apartheid'in tasfiyesi ile Ortadoğu'da Filistin sorununu çözme girişimleri birbirine paralel bir süreç izliyor. Başlangıçta tarihsel birer barış girişimi olarak nitelendirilen ve sözkonusu halklar için birer dönüm noktası olarak tanıtılan bu iki süreç, bugün yerini dozu sürekli arttırılan bir terör dönemine bırakmış bulunuyor.

Bugün dünya gericiliğinin yürüttüğü yoğun ve sansasyonel propagandanın tam tersine Güney Afrika'da zenci halka ve Orta Doğu'da Filistin halkına onaylatılmak istenen pazarlıklar, dayatılmak istenen süreçler, her iki yiğit ve mücadeleci halkın direnişini saptırma ve bastırma girişimi olmaktan öte bir anlam taşımıyorlar.

Güney Afrika'da zenci halkın Apartheid'e karşı kararlı mücadelesi ile Filistin halkının siyonizme karşı bir türlü dizginlenemeyen direnişinin, her iki ırkçı rejimi politik ve ekonomik bir çıkmaza soktuğu bilinen bir gerçektir. Bu ülkeleri karşı karşıya kaldıkları ekonomik, politik ve diplomatik çıkmazdan kurtarmak, düzene nefes aldırtmak her iki ülke egemen sınıflarının ve onların uluslararası işbirlikçilerinin en önemli sorunudur. Bu nedenle sözkonusu halkların meşru mücadelelerinin sona erdirilmesi karşılığında Apartheid ve siyonizmin vermek zorunda kaldıkları cüzi tavizler, tarihsel birer barış dönemeci olarak nitelendiriliyor.

Oysa Filistin halkına verilen taviz yalnızca bir sadakayı andırıyor. Vaadedilen otonomi, sonuçta bir kasaba muhtariyetinin sınırlarını aşmıyor. Arafat'ı ve FKÖ bürokratlarını fazlasıyla tatmin eden bu sadaka Filistin halkının meşru taleplerinin biçimsiz bir karikatürüdür. Filistin halkı bu sadakayı kabul etmiyor. Arafat ve FKÖ bu çözümü Filistinlilere kabul ettirmeyi başaramadıklarından dolayı İsrail yine şiddeti devreye soktu, katliamlara girişti.

Apartheid'in sözde tasfiyesi ile başlatılan süreç Güney Afrika'da on yıllardır ırkçı rejime karşı çetin bir mücadele yürüten zenci halkın beklenti ve taleplerini cevaplamaktan uzaktır. Rejimin tamamen teşhir olmuş dış görünümü restore edilerek sermaye düzeninin temelleri sağlama alınmaya çalışılıyor. Önerilen çözüm zenci elit kadrolara yönetimde birer mevki verilmesi ile sınırlıdır. Bunun ise zenci halkın mücadelesiyle uzaktan yakından ilgisi yoktur.

Verilen bu sözde tavizler karşılığında gerek Filistin halkının gerekse de Güney Afrika'daki zenci halkın uzun dönemli şanlı mücadelesine son verdirilmek isteniyor. Ancak, her iki sorunda da egemen güçler vermek zorunda kaldıkları bu cüzi tavizleri fazla buluyorlar. Pazarlık masasına oturmayı ve verdikleri sözde tavizleri rejimlerinde açılmış birer gedik olarak değerlendiriyorlar.

Pazarlıklar kısa dönemde sonuçlanmak zorundadır. Her iki halkın mücadelesinin neyin karşılığında pazarlandığı böylece ortaya çıkacaktır. Elde edilen cüce kazanımlarm boyutları pratik yaşamda ölçülecektir. Kaldı ki mücadeleci kitleler bu tür bir çözümden yana olmadıklarını şimdiden günübirlik direnişleriyle kanıtlıyorlar.

Bu nedenle gelecekte yeni biçimler kazanacak mücadele dinamikleri şimdiden şiddetle kırılmaya çalışılıyor. Filistin halkının mücadelesi önemli ölçüde FKÖ'nün denetiminden çıkmıştır. FKÖ geriye kalan etkinliğini de her an kaybetmekle karşı karşıyadır. İntifada'yı yürütcn gençler Tunus'da petro-dolarlarla keyf çatan FKÖ kurmaylarından talimat almadan, onlara rağmen direniyorlar. Arafat'a muhalif gruplar sürekli olarak güçleniyorlar.

ANC yönetimi ve müttefikleri ise tabanları üzerinde halen denetimlerini sürdürüyorlar. Zenci halk seçimleri kazanma, hükümet olma, Mandela'nın devlet başkanlığına getirilmesi gibi umutlarla aldatılıyor. Ancak vaadedilen değişimin somut sonuçlarının ortaya çıkmasıyla birlikte, ANC, militanlarını denetlemekte ve oyalamakta güçlük çekecek ve FKÖ'ye benzer bir konuma düşecektir.

Önderliklerin iflas etmesi, yıllardır süregelen mücadelenin ve onun manevi kazanımlarının pazarlık masalarında bazı kırıntılar karşılığında satılması, kitleleri yeni arayışlara, muhtemelen daha radikal yönelimlere itecektir. Yeni mücadele dinamikleri doğacaktır.

Bu nedenle devlet güçlerinin doğrudan desteği, teşviki ve koruması altında İsrail'de fanatik dinci gruplar Filistin halkına saldırtılıyor. FKÖ önderliğinin dizginleyemediği intifada, fanatik dinci milisler aracılığıyla kırılmaya çalışılıyor.

Güney Afrika'da ise egemen güçler faşist milisler ve ırkçı gruplar aracılığıyla kitle katliamları örgütlüyorlar. İnsanlar periyodik katliamlarla oldu bittilere boyun eğmeye zorlanıyor, terör korkusu ile sindirilmeye çalışılıyor. Uyduruk barış ve çözüm süreçleri şiddet aracılığıyla kabul ettirilmek isteniyor.

C. KAYNAK

Fransa'da yürüyüş: "İşsizliğin sorumlusu kapitalizmdir!"

Fransa'da işsizliği önlemek adı altında burjuvazinin almaya çalıştığı "mucize" önlem yoğun tepkilere neden oldu. 12 Mart günü ülkenin belli başlı kentlerinde CGT sendikası ve öğrenci derneklerinin çağrısı üzerine yüzbinlerce işçi ve genç sokaklara dökülerek hükümetin ekonomik politikasına tepkilerini haykırdılar. Bu yürüyüşler 17 Mart günü tekrarlanacak protesto gösterisinin bir provasıydı.

Asgari ücretin düşürülmesiyle yüzbinlerce gencin iş bulma imkanı elde edeceği iddia ediliyor. Emekçilerin kayda değer tarihi kazanımlarından birisi olan asgari ücretin kaldırılmasıyla gençlerin işsizlik sorununun çözülmeyeceği açıktır. Tam tersine, işverenler yaşlı ve kıdemli, dolayısıyla görece yüksek ücretli personeli sokağa atarak yerine düşük ücretle genç işçileri çalıştıracaklardır. Sorun gençlerin işsizliğine çözüm getirmek değil, işverenlere genç, dinamik, yetkin ve aynı zamanda ucuz işgücü temin etmektir.

Paris'teki yürüyüşte göze çarpan ve dikkati çeken diğer bir konu da CGT'li ve aynı zamanda FKP üyesi işçilerin yaygın bir biçimde dağıttıkları *"İşçiler/İşsizler, ortak düşmanımız kapitalizmdir!"* başlıklı bir bildiriydi. Komünist Koordinasyon imzasını taşıyan bildiri, komünistleri FKP'nin sosyal demokratlaşmasına karşı mücadeleye davet ediyor, partinin devrimci bir kimlik kazanması için mücadelenin yoğunlaştırılması gerektiğini vurguluyor.

Bu tutum bir çok açıdan dikkate değerdir. Birincisi, uzun dönemdir ilk kez FKP içinde soldan bir ses çıkıyor. Bugüne kadar parti içi muhalefet hep sağcı ve sosyal demokrat olmuş, partinin gittikçe ruhsuzlaşması işlevi görmüştü. İkincisi, inisiyatif işçilerden geliyor. İşsizlik sorunu ile ilgili yazılmış bildiri, FKP önderliğinin uzun yıllardır işçilere unutturduğu bir kaç somut tarihi gerçeği lafı hiç de dolandırmadan hatırlatıyor.

"İşsizliğin başlıca sorumlusu kapitalizmdir. Kapitalist düzen yıkılmadan ve yerine sosyalizm inşa edilmeden bu sorun çözülemez", deniliyor. Eski sosyalist ülkeler ve Sovyetler Birliği hakkında bazı somut hatırlatmalar ve karşılaştırmalarda bulunan Komünist Koordinasyon'un bildirisi, burjuvazinin yanısıra sosyal demokratlara ve FKP'nin sosyal demokratlaşmasını karara bağlayan XXVIII. Kongre kararlarına cepheden saldırıyor.

İtalya'da yaklaşan seçimler

Mart ayı sonunda İtalya'da milletvekili seçimleri yapılacak. Hıristiyan Demokrat Partisi ile Sosyalist Parti tamamen dağılmış bulunuyor. Bu durum İtalyan burjuvazisini yeni arayışlara zorluyor.

Seçimlerde esas olarak "komünistler" ile faşistler karşı karşıya gelecekler. Bunun ilk pratiği geçen yılki belediye seçimlerinde yaşandı. Eski İtalyan Komünist Partisi, PDS ve çevrecilerden oluşan "sol" kesim, esas olarak sosyal demokrat kimlikli heterojen bir blok olarak seçimlere giriyor. İkinci güç ise faşist MSİ, Lombardiya Ligi ve politik olarak neo-faşistlerle benzer bir kimliğe sahip işveren Silvio Berluscom'nin "Haydi İtalya!" partisinin oluşturduğu bir bloktur.

İtalyan halkının karşı karşıya kaldığı bu ikilem, eski "komünistler"in önderlik ettiği blokun çoğunluğu elde ederek hükümet olmasını olası kılıyor. PDS hükümet olduğunda, yapacağı tek şey Avrupa'nın bir çok ülkesinde ipliği pazara çıkmış sosyal demokrat programı uygulamaktır. Sosyal demokrasinin bu yeni versiyonunun hükümet olmasıyla, çürümüş burjuva düzen yeni bir nefes alma fırsatı elde edecektir. Eski "komünistler"den oluşmuş bir can simidi burjuvazi için manevi değeri yüksek bir olanaktır. Eski düzen partileri de onların başarısızlığı üzerinden kısa sürede yeniden itibarlarını kazanacaklardır. Zira PDS'in hükümet olduğu koşullarda uygulayacağı sosyal demokrat programın faturası onun "komünist" bir kökene dayanmasına çıkarılacaktır. Mücadele eğilimlerinin yer yer yeniden yeşermeye başladığı günümüzde, mafya ile sarmaş dolaş yaşayan İtalyan burjuvazisinin bu olanağı kullanması önemlidir.

Bugün İtalya'da, sosyal demokrasinin yeni versiyonu ile faşistler, emekçilere bir seçenek olarak dayatılmaktadır. Eğer iliklerine kadar çürümüş, aşınmış ve yozlaşmış burjuva düzen bu yeni koltuk değneğinden mahrum kalırsa, ülkede yeni mücadele ufukları açılacağı kesindir.

Bir çalışma komitesi toplantısından...

Çalışma komitesi olarak toplantılarımız devam ediyor. Bu toplantılar dinamik bir idcolojik birikim sağlıyor ve bu birikimi pratik alanda illegal ve ihtilalci bir kimlikle hayata geçirmenin ipuçlarını veriyor. Son toplantı kazandırdıkları açısından oldukça verimli oldu. Zamanın ve gündemin büyük kısmını çalışma alanının son durumu ve ilişkide olduğumuz işçilerin gelişme seyirleri doldurdu. İşçiler tek tek ele alındı. Son bir haftalık gelişmelerinin olumlu ve olumsuz verileri saptandı. Yaklaşımın nasıl olması gerektiği konusunda tartışıldı. Ardından atılacak adımların çalışma alanında pratiğe geçirilmesi üzerine konuşuldu.

İlişkilerimizi ele alırken özellikle bir işçi üzerinde durduk. Bu arkadaş yakın zamana kadar teorik olarak hızla gelişiyor ve pratik adımlar atmak istiyordu. Ancak yaşadığı bir olay (EKİM'den kaynaklanmıyordu) bu arkadaşı olumsuz yönde etkiledi. Örgütsel yaşamın üzerine yüklediğini düşündüğü zorluklardan hareketle, fabrikada ilişkide bulunduğumuz gruptan ayrıldı. Tüm tartışmalarımıza ve yaklaşımlarımıza rağmen bu kararını değiştirmedi. Ortaya çıkan sorunu tüm boyutlarıyla irdeledik. Bu durumun ortaya çıkmasında bizim ve örgütün yetersizlikleri olmuş muydu? Bugün bu işçiye nasıl yaklaşmalıyız? Belli sonuçlara ulaştık. Evet, bu olumsuz gelişmede bizim yetersizliklerimiz de rol oynamıştı. Şöyle ki: Arkadaşın gösterdiği gelişme bize bir moral vermişti. Ancak bu bizde rehavete ve iyimserliğe yolaçmıştı. Bundan sonuçlar çıkardık. Sınıf içerisindeki örgütlenme çalışmalarında böyle durumlar karşımıza her zaman çıkabilir. Bize düşen yaşadığımız deneyimlerden ders çıkarmak ve diğer unsurlara yaklaşırken bunları gözönünde bulundurmaktır. Sorunlar yaşayan işçi arkadaşla ise ilişkilerimizi uygun bir tarzda sürdürme ve onu tekrar kazanmaya çaba harcama hedefini önümüze koyduk.

Toplantıda ayrıca bazı başka fabrikaları genel olarak değerlendirdik. Fabrika çevresiyle beraber bazı hedefler belirledik.

Bir sonraki gündemimiz ise yerel seçimlerdi. Tartışmalarımızda teorik yön ağır basıyordu. Sorunu özellikle EKİM'in ideolojik yaklaşımları üzerinden ele aldık. Tartışmaya giriş amacıyla *Ekim*'in 89. sayısındaki başyazısı (*Yerel Seçimler Yaklaşırken*) okundu. Ancak yerel seçimlerin pratik yönünü de ihmal etmedik.

Seçimler olağanüstü bir önem taşıyor devrim ve düzen açısından. Bunun iki boyutu vardır. Birincisi düzeni Kürdistan'da tam bir çıkmaza sokan ve ikili bir iktidarı dayatan ulusal hareketin aldığı boyuttur. İkincisi ise sınıfın politikleştirilmesi açısından devrimci harekete sunduğu olanaklardır.

Başyazının okunması paralelinde önemli sonuçlar çıkardık. Seçimlere komünistlerin yaklaşımı genel çerçevesiyle şöyle ifade edildi: *"Komünistler bakımından seçimler esasen sınıf bilinçli proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve istemlerini savunmak için özel bir fırsattır."* Seçim taktikleri bu eksen doğrultusunda belirlenir. Toplantının devamında can alıcı diğer bir noktaya parmak basıldı. Mart yerel seçimlerinin en büyük önemi Kürt ulusal sorununda yatıyor. Bu durumu gözetmeksizin seçimlere yönelik bir tutum belirlemek komünistler açısından sözkonusu olamaz. Ulusal sorun hem düzen ve hem de devrim cephesi açısından seçim politikalarının odak sorunudur. Ulusal kurtuluş mücadelesine verilecek her destek, düzene indirilecek her darbe, Türkiye devriminin dinamikleri açısından büyük önem taşıyacaktır. Ancak, komünistler bu desteği verirken kendi temel görevlerini (kapitalist düzenin her açıdan teşhiri, sosyalizm ve ihtilalci sınıf partisi propagandası) ihmal etmeyeceklerdir.

Bugün ulusal devrimci hareketin Kürdistan'daki ağırlığı bir gerçektir. TC, durumu hiç değilse görünürde kendi lehine çevirmek için her türlü kirli oyuna başvuracaktır. Bugün izlenecek politika, sermaye egemenliğinin Kürt emekçi halkı üzerindeki otoritesinin tamamıyla yıkıldığını pratik olarak ortaya çıkarmalıdır. İkili iktidar durumunun Kürt ulusal mücadelesi lehine bozulmasına yönelik taktikler ve politikalar uygulanmalıdır. Bunda başarılı olmak ulusal mücadele için olduğu kadar Türkiye devrimi için de büyük önemdedir.

Seçim dönemleri devrim cephesine önemli fırsatlar yaratmaktadır. Komünistler bu fırsatları gözetmeli, bu dönemi sınıfı politikleştirmek için kullanmalıdır.

Tüm bu sonuçlar bizi, çalışma alanımızda ve kitleler içinde seçimlerde nasıl bir taktik izlememiz gerektiği konusunda aydınlatmaktadır. Yapacağımız propagandanın genel çizgilerini vermektedir. İşçi

sınıfı sistem partilerinden kopmalıdır. Hiçbir koşulda düzen partilerine destek vermemelidir.

Seçimler PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi için çok hassas ve büyük önemdedir. TC'nin Kürdistan'daki durumu kendi lehine çevirmek için tezgahladığı oyunlar boşa çıkarılmalıdır. Bunun yolu Kürt halkını seçimleri boykot etmeye çağırmaktır.

Toplantı, gündemi oluşturan diğer gelişmelerin EKİM'in ideolojik perspektifleri ışığında irdelenmesiyle devam etti. Meksika'daki Zapata isyanı tartışılan konulardan biriydi. Emperyalistlerin büyük bir çığırtkanlıkla göklere çıkardığı ve dünya adaleti için tarihi bir fırsat olarak nitelediği yeni dünya düzeni daha fazla sömürü, baskı ve zulüm demektir. Zapata isyanının asıl nedenini bu oluşturuyor. Türkiye işçi sınıfı olarak bu mücadeleye destek vermeliyiz. Bu isc bugün dağınık olan sınıfın örgütlenmesiyle gerçekleşebilir. Bu örgütlenmeyi sağlayacak olan ihtilalci sınıf partisi olacaktır. Komünistler tüm güçleriyle bunu başarmaya yönelmişlerdir.

Toplantının sonunda ileriye yönelik hedeflerimizi belirledik. Toplantı oldukça verimli oldu. En önemlisi de tartışmanın derinliği bize çok şey kazandırdı.

Ekimci bir işçi

Daha etkili daha güncel bir MYO için görev başına!

Ekim en önemli silahımızdır!

MYO'nun temel işlevi sınıfı ve bir bütün olarak örgütü politik ve örgütsel açıdan eğitip yetkinleştirmektir. *Ekim*'in temel işlevini bir işçi olarak kendi düzeyimden değerlendirmeye çalışacağım.

EKİM gerek örgüt olarak, gerekse de MYO ile zorlu dönemleri aşarak birbirini bütünleştiren ve güçlendiren bir gelişme yaşıyor. *Ekim,* her yeni sayısı ile daha iyiye, daha güzele doğru ilerlediğini dost düşman herkese göstermiştir ve gösterecektir. Örgütün her atılımı ve kendini sınıf tabanı üzerine oturtmaktaki her başarısı doğrudan MYO'dan gözlemlenebilmektedir. Tersinden ise günden güne güçlenen MYO, örgüte yeni güçler ve olanaklar taşımaktadır. MYO ile örgüt arasındaki ilişkinin diyalektik bir bütünlük taşıdığı *Ekim*'den yansımaktadır.

Ekim ve özellikle de başyazıların, sınıfın, düzenin, Kürt ulusal hareketinin ve devrim cephesinin bugünkü durumlarından ve ülkenin konumundan kalkarak geleceğe yönelik yaptığı tespitlerinin isabetliliği, biz Ekimciler için büyük bir olanaktır. İçinden geçmekte olduğumuz döneme ilişkin başyazıların içerdiği tespit ve perspektiflerin, bize sınıfa karşı sorumluluklarımızı yerine getirmek açısından ve düzene karşı savaşımımızda belirgin üstünlükler sağladığı bir gerçektir. İşçi yoldaşların artan katkısı sevindirici olmakla birlikte, bunların niceliği ve düzeyi hızla yükseltilmelidir. Özellikle önemli olan, işçi imzaları ile birlikte sınıfın soluduğu havanın sayfalarınıza tüm boyutlarıyla taşınmasıdır. Bu olanağın tüm genişliği ve derinliği ile kullanılması bizi sınıfa, sınıfı da bize yakınlaştıracaktır. MYO'nun dili, mizanpajı ve yazılarının devamının mümkün olduğunca farklı sayfalara sarkıtılmaması çok önemli. Dilin yeterince açık olduğu inancındayım.

Son sayfalarının komünist ve devrimci önderlere ayrılmasının çok isabetli bir seçim olduğu ve süreklileştirilmesi gerektiği kanısındayım. Uluslararası gelişmelerin daha yakından ve daha büyük bir ağırlıkla ele alınmasının yararlı olacağını düşünüyorum. Uluslararası işçi hareketindeki gelişmelerin sınıfın moralini yükselteceği ve enternasyonalist duyguları güçlendireceği açıktır.

Tüm bunlarla birlikte işçi yazılarının yansıtılmasında ve sınıfın sorunlarının güncelliğinin yakalanmasında henüz bazı eksiklikler var. Bunların giderilmesinde sorumluluk hepimizindir. Genelde ise yazıların oldukça başarılı olduğunu düşünüyorum.

Daha canlı, daha etkili ve daha güncel bir *Ekim*'in oluşmasında biz işçi yoldaşlar üzerimize düşen görevleri yerine getirmek sorunu ve sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

Y. İNANÇ

Okurlardan / Yoldaşlardan...

İşçi sınıfının önderlik arayışına yanıt verelim

Türkiye işçi sınıfı bugün gerçek önderliğini bulamamanın sıkıntısı içindedir. EKİM zorlu bir dönemde yola çıkmış, fakat henüz gerçek bir kuvvete dönüşememiştir. Fakat '94 yılı, kaybettiği yılları kazanma yılı olacaktır.

Kürt özgürlük mücadelesi önemli bir mesafe katetmiştir. Enternasyonalist dayanışmanın yolu işçi sınıfı içinde güç olmaktan geçmektedir. Sınıf savaşımının aldığı boyut ve Kürt özgürlük hareketi, geçen her dakikaya büyük işler sığdırmayı zorunlu kılmaktadır. İhtilalci bir ruh ve perspektifle hareket edildiğinde bu başarılacaktır.

Komünistler hedeflerine yürürlerken, önlerinde engel teşkil eden tüm güçlerle mücadele etmek zorundadırlar. Halkçı akımlara karşı ideolojik-politik mücadele hız kazanmalıdır. Bulanık ve tutarsız görüşlerinin insanları etkilemesine izin verilmemelidir. Düzene giden bir yolda oldukları ortaya konmalı ve teşhir edilmelidir. Sosyal-demokratlara karşı savaşım açık bir hat kazanmalıdır. Sivas'ta insanların yakılmasına alkış tutan, Kürdistan'ın yerle bir edilmesine onay veren bu soysuzların işçi sınıfı üzerindeki etkinliği kırılmalıdır. Aynı şekilde sendika bürokratları mücadelenin ayak bağları haline gelmişlerdir. Kitlelerin ekonomik sorunlarına bile sahip çıkmayanlar bir de sahte parti taktiği ile sınıfı güçten düşürmeye çalışıyorlar. Tüm bunlara karşı mücadele büyük bir önem taşımaktadır.

Kapitalizmi yıkma, sosyalizmi kurma hedefiyle yola çıkmış bir ihtilal örgütüyüz. Devrim yapma olanakları, '80 öncesine oranla çok daha fazladır. Sayıca azlıktan çok siyasal toplumsal sorunlara önderlik ve onları çözebilme gücüdür önemli olan. İşçi sınıfı bir arayış içindedir. Bu arayışa yalnızca biz komünistler cevap verebiliriz.

K. N/Ankara

NATO ve eski sosyalist ülkeler

NATO'nun Ocak 1994 zirvesinde Polonya, Macaristan, Çek ve Slovak Cumhuriyetleri ile bir "barış için müttefiklik" antlaşması imzalandı. NATO diğer "sosyalist" ülkelerle, Rusya da buna dahil, bu antlaşmanın zeminini genişletmeyi tasarlıyor. Antlaşmanın amacı bu ülkelerdeki kapitalist sistemi güvence altına almak.

Bu, bu ülkelerde savaş çıkmayacağı, emperyalistler tarafından savaş kışkırtıcılığı yapılmayacağı anlamına gelmez. Eğer kapitalist sistem buralarda tehlikeye düştüğünde bir savaş buna bir süre soluk aldırtacaksa, pekala bu ülkelerde savaş çıkacak, çıkartılacaktır. Ayrıca, salt pazar kapma, silah satma vb. sebeplerden dolayı da bir savaş çıkartılabilir. Ukrayna'nın atom silahlarından arındırılması bu amacı güdüyor. Yani Ukrayna'da çıkartılacak bir savaştan dolayı dünyanın riske girmesini engellemek için bunu yapıyorlar. Ayrıca eski Yugoslavya'daki savaşı uzatabilmek için harcadığı özel çaba, NATO'nun, bir barış değil emperyalizmin, kapitalizmin çıkarlarını sahiplenen bir savaş örgütü olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Emperyalizm, kapitalist reformlar, diplomatik çabalar ve ekonomik yardımlarla eski sosyalist ülkelerde istikrarı sağlayacağını umdu. Ancak kapitalist reformlar bu ülkeleri ekonomik çöküntüye ve barbarlığa götürdü. Bu buhran, sosyalizmin kazanımlarının ortadan kaldırılmasına paralel olarak derinleşecek. Bu aynı zamanda sosyal patlamalar için bir zemin yaratıyor.

Eski sosyalist ülkelerdeki istikrarı ve güvenliği tehdit eden olgu kapitalist restorasyondur. NATO emperyalizmin köpeğidir. Kendi çıkarı doğrultusunda, eski sosyalist ülkelerde at oynatabilmek için bir kılıf buldu. Ona "barış için müttefiklik" adını verdi. Bu, bu bölgeye barış getirmek şöyle dursun, kapitalist reformlarla birlikte buraları istikrarsızlaştıran ikinci bir faktör olacaktır. Barışa giden yol her yerde bir ve aynıdır. Sosyalizm!

K. SUAT

Reformizme bütün kapılar açık

Sermaye iktidarı sınıf egemenliğini sürdürme, sınıf çelişki ve çatışmalarını boğma çabasında kendisi için ciddi tehlike olarak gördüğü komünistleri etkisizleştirmeye çalışıyor. Çelişkiler derinleştikçe reformizm silahını devreye sokuyor. Reformizmin temel görevi sınıf mücadelesini törpülemek ve düzeniçi kanallara akıtmaktır. Kapitalist düzeni hedef almayan bir hareketin görevi pratik olarak budur. Çünkü o, kapitalizmin kendisiyle değil sadece sonuçlarıyla "mücadele" etmektedir. Sınıf çelişkilerinin bunca derinleştiği bir dönemde, bu en fazla burjuvazinin işine yarıyor. *"Demokrasi mi istiyorsun? Bunu biz de istiyoruz, buyur partini kur (yasal parti), seçimlere katıl, parlamentonun yolu sana açık"*. *"Komünizmi mi savunuyorsun? İşte Doğu Perinçek televizyonda serbestçe savunuyor, illegal örgütlenmeye ne gerek var"!* Evet, reformizme bütün kapılar açık! Yeter ki marksist-leninist ideolojiyi bulandırsın, gelişen sınıf mücadelesini törpülesin.

Metafizikçiler, sınıfların ortaya çıkışını tembellik ve savurganlıkla, çalışkanlık ve tutumlulukla açıklayıp sömürücülüğü mazur göstermeye çalıştılar. Reformizm de sömürü ve sefaletin, vahşet ve zulmün temel kaynağı olan kapitalist düzene yönelen tepkileri saptırmakta etkili olmaktadır. Onlar kapitalizmi kendi içinde demokratikleştirmek hedefi ile kapitalist düzeni adeta masum gösteriyorlar.

Oysa, *"demokrasi insanlara büyük iktidar illüzyonu sunarken, gerçekte ise onlara küçük kırıntılar bırakma yoludur."* (Walter Bagehof, İngiliz anayasacısı)

TEKOŞİN

Partileşme adımlarını hızlandırmalıyız

Bugün Türk burjuvazisi tam bir çıkmaz içindedir. Toplumsal hoşnutsuzluk ise had safhadadır. Bütün bunlar sosyalist mücadelenin yükseltilmesini sağlayacak etkenlerdir.

Kürdistan'da hergün onlarca insan ölmekte, özelleştirme, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme vb. ile işçi sınıfı çok yönlü saldırılarla karşı karşıya kalmakta, sosyalistler ve devrimciler sokak ortasında katledilmekte, insanlar açlığa, yoksulluğa ve kültürel yozlaşmaya terk edilmektedir.

Türkiye kapitalizminin bugün içinde bulunduğu ve giderek daha da derinleşecek olan bu ekonomik ve siyasi kriz koşullarında devrimi ve partiyi örgütlemenin olanaklarını en iyi şekilde kullanmak zorundayız. Bu ise ancak, sağlam bir ideolojik-siyasal çizgi temeli üzerinde ihtilalci bir sınıf örgütlenmesi ve pratiği yaratmakla mümkündür. Başka bir yol yoktur. EKİM bu iddia ile ortaya çıkmıştır ve bunun gereklerini yerine getirecektir.

Önümüzdeki dönem çelişkilerin yoğunlaşacağı, zayıfların eleneceği, ama komünistlerin emin adımlarla ilerleyeceği zorlu bir sınav dönemidir.

Partileşme yolunda atılan adımları hızlandırmak kararlılığıyla...

SERHAT/İzmir

Adana'da Anti-Terör Yasası konulu panel

Adana'da geçen günlerde Anti-Terör yasası ile ilgili bir panel düzenlendi. Panele İHD ile ÇHD'den birer konuşmacı katıldı. Panele üçyüz civarında insan katılmıştı. Çoğunluğunu belli kesimler temsil ediyordu.

Her iki panelistin konuşması da çözüm önerilerinden yoksundu. Söylenenler yakınma ve sızlanmanın ötesine geçemedi. Bir devrimci olarak panelden olumlu izlenimlerle ayrılamadım. Öncelikle böyle bir panelin toplumsal-siyasal bir konunun tartışılması amacıyla düzenlenmesi gerekiyordu. Oysa bu panelde hiçbir tartışma olmadı. Panel iki insanın konuşmasıyla son buldu.

Böyle bir panel toplumsal-siyasal yaşamın sorunlarını irdeleyebilmeliydi. Anti-demokratik tüm uygulamalara ve Anti-Terör Yasasına karşı yürütülecek mücadele hakkında çözüm getirici önerilerin yeralması gerekirdi. Oysa konuşmaların içi tümüyle boş kaldı.

C. CEMRE/Adana

Okurlardan / Yoldaşlardan...

PARİS KOMÜNÜ

(18 Mart-28 Mayıs 1871)

"Komün bayrağı dünya devriminin bayrağıdır"

"Kızıl bayrak, yenenlerin de, yenilenlerin de görünmez oldukları bir düzeye yükselen Paris proletaryası idi.

"Komünün tarihsel büyüklüğünü yapan şey, onun son derece yüksek uluslararası niteliğidir. Her türlü burjuva şoven duygusuna karşı, o gözüpekçe meydan okumadır. Tüm ülkeler proletaryası bu işte yanılmadı. Varsın burjuvalar kendi 14 Temmuzlarını, kendi 22 Eylüllerini kutlasınlar. Proletaryanın bayramı, her yerde ve her zaman 18 Mart olacaktır."

"Yaşasın uluslararası toplumsal devrim!"

Engels

"... Komünün gerçek gizemi şudur: o özsel olarak bir işçi sınıfı hükümeti, üreticiler sınıfının temellükçüler sınıfına karşı savaşımının ürünü, emeğin iktisadi kuruluşunun gerçekleşmesini sağlayan ensonu bulunmuş siyasal biçimi idi"

"Komün diye haykırırlar, tüm uygarlığın temeli olan mülkiyeti ortadan kaldırmak istiyor. Evet baylar, Komün, büyük bir yığının emeğini bir kaç kişinin zenginliği durumuna getiren bu sınıf mülkiyetini kaldırmak istiyordu. Mülksüzleştiricilerin mülksüzleştirilmesini amaçlıyordu. Üretim araçlarını, bugün özsel olarak emeğin köleleştirme ve sömürü araçları olan toprağı ve sermayeyi, özgür ve ortaklaşa bir çalışmanın aletleri durumuna dönüştürerek, bireysel mülkiyeti bir gerçeklik yapmak istiyordu. Ama komünizmdir bu, o ´olanaksız´ komünizm!"

Marks